

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

Всичко за „Християнски СВѢТЪ“ се изпраща до:
Павел Мишковъ — Варна.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ

За България 3 лв. За странство 4 лв. Всичко въ прѣдплатата.

Прѣдколедно Епископско послание.

Сега сме въ прѣдколедния сезонъ. Мислитѣ на Христовитѣ послѣдователи се връщатъ наново къмъ дошлиятъ на този свѣтъ Спасителъ на чловѣчеството. „Слава на Бога, миръ на земята и блага воля между чловѣцитѣ“ е прѣдколедното послание. Смѣемъ ли ние да пѣемъ и да прокламираме това послание тази година? Идещата коледа значи ли миръ и добра воля между чловѣцитѣ въ нещастна и смутена Европа?

Ако някога е трѣбвало християнитѣ да се молятъ, дружно, искрено, усърдно и постоянно за осъществението на Рождественото послание, това е сега. Азъ, слѣдователно, апелирамъ къмъ всички наши членове въ всичкитѣ държави на Европа да направятъ този прѣдколеденъ сезонъ, особено прѣдколеднитѣ недѣли, сезонъ на усърдно, надеждно и упователно молене, като се молимъ въ тайната си клѣтъ, при домашния олтаръ и въ обикновеното врѣме на публично богослужение:

- 1) Ицото миръ и добра воля между всички чловѣци да се възстанови.
- 2) Рождествена радостъ и жива надежда да изпълни живота на тѣзи, които сж въ скърбъ.
- 3) Прѣзъ този прѣдколеденъ сезонъ и прѣзъ седмицитѣ които идатъ, много души да се изведатъ изъ сѣнката на съмнѣние, равнодушие и невѣрие и да се въведатъ въ славната свѣтлина на личното общение съ Христа.
- 4) Чудесната Рождествена надежда скоро да стане реалностъ, т. е. Князътъ на мира да завладѣе този свѣтъ.

И къмъ нашитѣ молитви нека прибавимъ тази година повече отъ всѣки другъ пжтъ, усърдна работа, трудъ и надеждно търпѣние въ нашия Господъ, Исусъ Христосъ.

Прѣзвобилната благодатъ и постоянни миръ отъ нашия Господъ Исусъ Христосъ да прѣбжда съ васъ всички и верѣдъ свѣтътъ, който Той така възлюби, прѣзъ този прѣдколеденъ и Рождественъ сезонъ.

Ноември 9, 1914.

Вашъ братъ и
съработникъ

J. L. Nielsen

ОБЪРНЕТЕ ВНИМАНИЕ,

че този брой е прѣдпослѣдния за тази 1914 година. Дванадесетий брой ще излѣзе около Коледа. Ние сме се старали да бждемъ редовни въ издаването на списанието, но има много абонати, които не сж редовни въ изплащането. Още веднажъ ви молимъ, изпратете ни стойността три лева за гдѣто сте получавали цѣла година списанието.

Всички настоятели веднага да уриватъ сметнитѣ си съ редакцията. — Сторѣте това за доброто на списанието.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА И АДМИНИСТРАЦИЯТА.

Европейската война по отношение на Християнството и Църквата.

Много се писа въ колонитѣ на списания и вѣстници относително отношението което съществува между ужасната и тираническа война, водена отъ осемъ така наречени християнски държави на Европа и Християнството. Наистина не само тѣзи народи се зоватъ „християнски,“ но тѣ се идентифициратъ съ самата „църква на Христа.“ Така единъ писателъ казва, „ние имаме гледката въ двадесето столѣтие на Христовата църква, на осемъ нации които се изтрѣбватъ едни други.“ Такива изявления сж погрѣшни, криви и изявяватъ невѣжеството на тѣзи, които ги изказватъ относително различието между християнство и църква, и отношението на тѣзи двѣтѣ къмъ войната.

Коя е християнска държава?

На първо мѣсто ние можемъ да попитаме има ли такова нѣщо като християнска държава? и ако има коя е тази държава? Въ отговоръ на това ние питаме, какво е християнство? Не е ли метода, духъ и сфера на живота проникнатъ отъ принципитѣ, ученията, духътъ и живота на Исуса Христа? Не е ли тази нация „християнска,“ която изявява този духъ и тѣзи принципи не само въ животътъ на своитѣ граждани и подданици, но тожа и въ своя националенъ животъ и дѣла? Безсѣмийно не е право да се даде едно тълкувание на Христовото учение когато се говори по отношение на цѣлата нация, и друго тълкувание когато се говори за отдѣлнитѣ подданици на тази нация. Ако, споредъ етикетъ и духътъ на ученията на Исуса е криво за единъ човѣкъ да краде отъ другъ, ще ли да се мисли за по-малко криво и християнско за една силна нация да краде отъ друга по-слаба? Ако е прѣстѣпление за единъ човѣкъ да убива другъ за да поправи едно дѣйствително или въображаемо криво, или за да се разрѣши единъ споръ, трѣбва да се достигне до дуелъ, ще ли бже по малко прѣстѣпление за една нация да потопи въ кръвъ съ пушки, топове и ножове, друга нация? Ако е криво за християнскиятъ гражданинъ да отива на война, защо да е право за една нация, която се нарича християнска, да изразходва милиони за армия и флота? Не сж ли и двамата нехристияни? Ако прави начинъ за единъ християнинъ да разрѣши нѣкое недоразумѣние съ своя братъ, трѣбва да бже въ единъ духъ на братска любовъ и миръ, отстъпка и прощителностъ, може ли да бже другъ начинътъ на една държава, която се вове християнска по който да рѣшава спорнитѣ въпроси? Безсѣмийно,

не може да се приема, че ученията на Исуса сж изказани двосмислено, за личността едно, а за народътъ друго. Никой човѣкъ нѣма право да се нарича християнинъ, който краде, който се бие, който убива; нито пъкъ нѣкоя нация, която върши тѣзи нѣща има по-големо право да носи това свято име.

Войната не оспорва християнството.

Не е християнството, което се прикачва на позорния стълбъ въ тази война, нито е репутацията на християнството, която се подронва поради тѣзи брутални и варварски сцени, които ставатъ въ Европа; нито пъкъ народитѣ, които водятъ войната сж християнски въ сжщностъ. Тогазъ до като тѣ воюватъ едни противъ други тѣ не могатъ да се зоватъ християнски народи. Войната би спрѣла изведнажъ, разоржжението ще послѣдва веднага и за винаги, ако тѣзи народи се подадатъ да бждатъ контролирани отъ духътъ на Христа. Ако тѣзи въоръжени нации се вслушаха въ гласътъ на Исуса Христа, тѣ щѣха да Го чуятъ да казва каквото Той каза на апостолъ Петъръ: „Какво имашъ въ ржката си? Копие? Туря го въ ножницята. Всички които вадятъ ножъ ще загинатъ отъ ножъ.“ Войната се върши верѣдъ и отъ липса на християнство. Християнството е нѣщо отдѣлно и независимо отъ тази война и не може да се сжди отъ поведението на така нареченитѣ християнски народи.

Фалирало ли е християнството?

Назватъ ни мнозина, че тази война значела „банкрутство на християнството.“ Такъво едно изявление е диво и съвършено погрѣшно, но даже и да е вѣрно, пакъ не показва, че Божиитѣ цѣли за вѣкътъ въ който ние сега живѣемъ сж фалирали. Напротивъ, имаме повече основание да вѣрваме, че цѣльта на вѣкътъ е постигната споредъ обѣщанията и прѣдсказанията. Ние четемъ въ Св. Писание изобщо, и въ ученията на Исуса Христа и Неговитѣ апостоли, че точно такъво състояние каквото сега съществува ще характеризира този вѣкъ. Всеобщия миръ е единъ сладъкъ блѣнъ на ентусиазиста, който не знае планътъ Божий за вѣкътъ, въ който ние живѣемъ. Войнитѣ ще продължаватъ, и кръвопролитията ще се увеличаватъ, както сж засвидѣтелствувани въ настоящата война, докато, най-послѣ, въ послѣдната велика свѣтска битка, войната на Армагеддонъ, нечестиято на човѣка ще завърши своето дѣло, и съ доказдането на Князътъ на Мира, народитѣ не ще ходятъ вече на

война, но ще обърнатъ ножоветъ въ сърпове и плугове.

„Отъ дѣ произлизватъ бойове и борби между васъ? Не отъ тамъ ли, отъ сладитѣ ваши, които воюватъ въ удоветѣ ви?“ Хората се биятъ и воюватъ заради своята похоть; тѣ колятъ и убиватъ защото желаятъ да спечелятъ. Докато себелюбието, умразата и завистьта не изчезнатъ отъ човѣческото общество, до тогава войната и убийствата ще сѣществуватъ, и каквото е истинно за личността е истинно и за народътъ, който е съставенъ отъ отдѣлнитѣ лица. Войнитѣ между народитѣ сѣ резултатъ на себелюбие, завистъ и умраза на колективното човѣчество и ще изчезнатъ толкозъ скоро, колкото тѣзи себелюбиви грѣхове изчезнатъ отъ да сѣществуватъ въ сърдцата и живота на личноститѣ, а това нѣма да стане докѣ Исусъ Христосъ, Князътъ на правдата и Князътъ на мира не дойде и въ най-вѣрната и въ най-високата смисълъ, царствата на този свѣтъ не станатъ царства на нашия Господъ и Неговия Христосъ.

Начинитѣ за запазване мирътъ трѣбва да се промѣнятъ.

Но значи ли това, че нищо не трѣбва да се върши за да се успури миръ между човѣцитѣ и народитѣ на свѣтътъ? Съвсѣмъ не. Това значи, че ние ще трѣбва да реализираме тази благородна цѣль по единъ съвсѣмъ различенъ начинъ отъ този, по който сме работили въ миналото и още слѣдваме да работимъ. Съвършения крахъ на миналитѣ методи, както се видѣ въ настоящата война, методи, които бѣха почнати и насърдени въ срѣдата на Хага, Палатътъ на мира, Карнегиевитѣ милиони и Фондътъ за миръ, открива нуждата отъ нови начини за запазване свѣтовния миръ. Свѣтътъ не вѣрваше, че такава война е възможна въ това двадесето столѣтие, и въ лицето на всички тѣзи гигантски старания за запазване на мирътъ. Мълвеше се, че сѣщата седмица въ която единъ забѣлжителенъ филантропистъ даде единъ милионъ долари за всесвѣтския миръ, единъ контрактъ се е сключилъ за повече отъ десетъ милиона долари за военни параходи. При такъво положение, кога можемъ да очакваме всеобщия миръ? Миръ между човѣцитѣ дожда отъ прѣбждването на Христа въ сърдцата и приемането отъ народитѣ тази сѣща истина. „Нека мирътъ Христовъ прѣбжда въ сърдцата ви,“ казва апостолътъ. Това е тайната на националния и личния миръ. Живиятъ Христосъ проповѣдванъ между и приетъ отъ личноститѣ, които съставятъ народитѣ е единичната гаранция и спасителния

начинъ за реализиране на желания миръ между човѣцитѣ.

Подиръ войната, какво?

Това е най-великиятъ въпросъ за разрѣшение, когато войната се завърши. Тя не ще бѣде послѣдната велика война, макаръ че народитѣ изглеждатъ сега да мислятъ, че тя ще бѣде. Намѣрението за всеобщото разоржаване, за интернационалнитѣ конгреси за миръ, за раздѣленieto на територитѣ споредъ расовитѣ принципи, подписването на мирнитѣ договори — тѣзи нѣща, велики, добри и желателни както сѣ тѣ, ще пропаднатъ, освѣнъ ако ние отидемъ по-далечъ и достигнемъ до самото сърдце на въпроса — осѣществението на правдата въ сърдцата на князе, царства и народи. Нека се молимъ и работимъ за идването на Князътъ на мира и Князътъ на правдата.

Може да се попита, „но не е ли Евангелието проповѣдвано между, и Христосъ приетъ отъ тѣзи воюващи народи?“ Че Христосъ е билъ проповѣдванъ между тѣзи народи не може да става и въпросъ; нѣщо повече, тѣ сѣ между най-първитѣ народи, които сѣ изпратили мисионери въ други страни; тѣ сѣ изпращали мисионери да проповѣдватъ Христа на езическитѣ народи въ свѣтътъ — тѣзи сѣщи държави, които днесъ, поради тази война се смѣятъ и подиграватъ съ християнството, което тѣ сѣ били молени да приематъ като балсамъ за всички тѣхни мъчнотии, но което не е спасило самитѣ тѣзи мисионерски народи отъ тѣхната собствена настояща ужасна мъчнотия. Да, Христосъ е билъ проповѣдванъ на тѣзи народи, но тѣ като народи не сѣ Го приели за свой Спасителъ и царъ. Личности между тѣхъ сѣ сторили това, и ако зависеше отъ тѣхъ войната, тя би била спрѣна. Но националното спасение не е планътъ Божий въ този вѣкъ. Божествената цѣль за този вѣкъ е да се събератъ между народитѣ тѣзи, които чрѣзъ една жива вѣра, се солидаризиратъ или се свързватъ чрѣзъ Неговия духъ, като Спасителъ и Господъ. Тѣзи, събрани така въ едно, сѣ Църквата, чрѣзъ която Евангелието се проповѣдва на цѣлия свѣтъ. Какъвто и миръ да се постигне въ този вѣкъ, ние можемъ да бждемъ сигурни, че той ще дойде чрѣзъ проповѣдването на евангелието и приемането на Христа като личенъ Спасителъ.

Да! християнството и църквата не сѣ пропаднали! Мирътъ, на който ние ще се радваме, ще се дължи на приемането на тѣзи принципи, изяснени чрѣзъ ученията на истинската църква и духътъ на Христа.

Тържеството на Българския Евангелизъмъ въ Варна.

Духовно съживление. Обръщания на грѣшници. Придобиване нови членове. Младеди спечелени за Христа.

Даваме това описание не да се хвалимъ, не да величаемъ себе си, а да покажемъ на скептицитѣ около насъ, които не вѣрватъ, че духовно съживление може да стане и въ България, че Богъ, Който събужда заспалитѣ души въ други страни, може да направи сѣщото и помежду насъ, че Неговитѣ обръщания сѣ вѣрни и днесъ, както сѣ били въ миналото, че ако ние сме прѣдани на Бога и на дѣлото Му можемъ да бѣдемъ употребени за такъво съживление. Заради невѣрниците, заради студентѣ сърдца, заради обезсърченитѣ, заради другитѣ църкви, които се радватъ на всѣки духовенъ успѣхъ, пишешъ тѣзи редове.

Нѣколцина между членоветѣ ни въ нашата евангелска църква побудени оуъ Божий Духъ, рѣшиха да се събиратъ всѣка вечеръ на обща молитва, да се молятъ за Божие изобилно благословение, за явното изявление на силата на Духъ Святи, за събуждането на заспалитѣ членове на църквата и за обръщането на грѣшници. Цѣли двѣ седмици всѣка вечеръ ние се събирахме и викахме къмъ Бога, Който много ясно е казалъ, че „всѣкой който търси ще намери; който хлопа ще му се отвори“ и пр. Ние вѣрвахме, както и сега вѣрваме, че Богъ е сѣщия днесъ, както бѣ и на Петдесетницата, че Духъ Святи и днесъ може да възкрѣсва духовно мъртви души, че нито една рѣзка отъ Словото Божие е изгубила силата си и въ този двадесети вѣкъ. Съ тая вѣра ние продължавахме да викаме къмъ Бога. Мнозина се молеха съ съзвни на очитѣ си. Нѣкои се молеха за обръщането на своитѣ близки, синове, дѣщери, жени и пр. Освѣнитѣ тѣзи вечерни молитвени часове, двама приятели се сръбцахъ всѣки денъ на два часа подиръ обѣдъ за молитва. Безъ да ги знае нѣкой, тѣ продължаваха да се молятъ редовно всѣки денъ на опрѣдѣленото врѣме. Молеха се за събуждане на равнодушнитѣ членове на църквата и за спасението на грѣшници. Пастирѣтъ нѣколко седмици наредъ проповѣдаваше само върху този прѣдметъ: „Духовно съживление и какъ можемъ да го имаме.“ Той показваше нуждитѣ отъ такъво съживление, начинитѣ по които се придобива и изглеждаше че самъ той чувстваше огъня въ себе си.

Духовното събуждане.

Подиръ тѣзи двѣ молитвени седмици, ние рѣшихме да почнемъ да държимъ съживителни събрания всѣка вечеръ, т. е. събрания отворени за широката публика, на която да се държатъ живи проповѣди и да се канятъ грѣшниците на покаяние. Намѣрихме за добръ да поканимъ братъ Аврамъ Зилберщайнъ отъ София да ни помогне въ тази работа. Той се отзова на поканата ни и дойде. Събранията наистина бѣха съживителни. Църквата едва ли можеше да побере публиката. Хората гичаха да слушатъ евангелски проповѣди, въ които винаги се съзираше два елемента: осъждане на грѣхътъ и любовъ къмъ грѣшниците. Христосъ се издигаше прѣдъ тѣхъ като Спасителъ отъ грѣховетѣ имъ. Подиръ

всѣка проповѣдъ се отправеше поканъ къмъ грѣшниците да дойдатъ прѣдъ амвона, да изповѣдатъ грѣховетѣ си на Бога, да приематъ Христа като личенъ Спасителъ и да рѣшатъ, че Него ще слѣдватъ. Хвала на Бога! Много грѣшници заобикаляха амвона, плачеха за грѣховетѣ си, и искаха прощение, дирѣха спасение. Чуваха се изповѣди за блудство, за кражба, за лъжи и други грѣхове и всички желаеха да бѣдатъ пивити въ Христовата кръвъ. Самитѣ членове на църквата се събудиха и у тѣхъ се породѣ по-голямъ интересъ за придобиване души за Христа.

Обръщание на грѣшници.

Има мнозина скептици, които не допускатъ, че единъ закоравелъ грѣшникъ може да се остави отъ грѣховетѣ си и да заживѣе новъ животъ. „Това е ставало,“ казватъ тѣ, „въ Христово врѣме, но не и сега.“ Това е капитална погрѣшка. Това е обезсилване на Христа и на Духъ Святи, това е невѣрване въ Словото Божие. Не, приятели мои съ замръзнали сърдца, не е вѣрно, че днитѣ на Петдесетницата сѣ отдавна отминали. Тѣ сѣ и сега, ние ги прѣживяваме. Единъ грѣшникъ, който е кралъ пари и живѣлъ лошъ животъ, когато го посѣти Духъ Божий, той се погнуся отъ дѣлата си, плака горко, и рѣши, че нѣма вече да се връща въ грѣхътъ. Той се обърна. Той се върна отъ лошия пътъ. Той бѣ грѣшникъ, а сега спасенъ, сега измѣтъ, сега оправданъ, сега освѣтенъ. Една жена, която е блудствала за много години, подъ силата на Божий Духъ, се стрѣсна, събужда се отъ приспиванията на Лукавиятъ и вика къмъ Бога: „Господи, спаси мене, грѣшницата.“ Богъ чу молитвата ѝ. Тя повѣрва въ Христа и въ силата на Неговата кръвъ, и рѣши, че ще живѣе новъ животъ. Това е обръщане на грѣшника. Това е новорождение. Зная нѣкои отъ четцитѣ нѣма да повѣрватъ, тѣ никога не вѣрватъ; зная, че други ще се изсѣбятъ, тѣ винаги се присмиватъ, но ангелитѣ на небето знаятъ и се радватъ, че тѣзи грѣшници веднажъ бѣха въ грѣхътъ, а сега сѣ измѣти въ кръвта на Агнето. Алилуйя! Слава на Бога! Слѣпи духовно, прогледватъ, глухи чуватъ, духовно мъртви възкрѣсватъ, заспали и нерадиви се събуждатъ, грѣшници се каятъ, Христосъ се славѣ.

Придобиване нови членове.

„Отъ плодовѣтъ имъ ще ги познаете.“ Който изповѣда Мене прѣдъ челоуѣцитѣ, и азъ ще изповѣдамъ него прѣдъ Отца Моего, Който е на небеса.“ И така става. Грѣшниците които се обърнаха къмъ Христа, веднага Го изповѣдаха прѣдъ челоуѣцитѣ. Тѣ разказаха за мирѣтъ Божий, който е изпълнилъ сърдцата имъ. Тѣ пожелаха да се присъединятъ къмъ църквата. И не може да бѣде друго яче. азъ се съмнявамъ въ християнството на тѣзи, които стоятъ вѣнъ отъ църквата. Полазата отъ тѣхъ е толкозъ, колкото и отъ разсърснати по улицата камъни. Камънитѣ ползватъ тогава, когато сѣ наредени, да образуватъ стѣна, или тротоаръ. Християнина не може да завърши великата цѣль на Христа, додѣ не стане частъ отъ тая стѣна, додѣ не влѣзе въ църквата. Повечето отъ тѣзи които се обърнаха къмъ Христа станаха членове на църквата. До

сега сме приели двадесетъ и петъ нови членове. Между тѣхъ има

Младени спечелени за Христа.

Може ли да има по-голямъ радостъ въ една църква отъ тая, когато младежи тръгватъ подиръ Христа? И не е ли много жално, че въ много наши църкви младежитъ сж съвсѣмъ равнодушни къмъ религията, къмъ църквата? Много евангелски синове сж вънъ отъ всѣка църква. Синоветъ и дъщеритъ на стари евангелисти, които най-много говорятъ за евангелизъмъ, ги нѣма въ църква, нѣма ги никъдѣ. Има пастири, които се проявяватъ само по събори и конференции, синоветъ и дъщеритъ на които сж завлѣчени подиръ „похотѣта на платѣта, похотѣта на отитѣ и гордостѣта на живота.“ Нѣмаме за цѣль да осжждаме никого. Богъ е Който ще даде всѣкому заслуженото. Но изтъкваме това, за да се види, колко отраднo явление е младежи да се посвѣтятъ на Христа. Тѣ не само приеха Христа за свой Спасителъ. Тѣ не само станаха членове на църквата. Тѣ рѣшиха да бждатъ проповѣдници на Евангелието. Чувате ли, драги пастири? Много пастирски синове и синоветъ на влиятелни стари евангелисти, които се броятъ за стѣлбоветъ на българския евангелизъмъ, синове способни и учени бждатъ отъ проповѣдническата кариера, само за туй, че не е добръ платена, и какъ да се не радваме сега, когато виждаме младежи, наистина спасени, наистина повородени (каквито трѣбва да бждатъ въ всички наши христ. младежки организации) посвѣщаватъ се да служатъ на Христа. Здравейте, млади християни! Въ васъ е нашата надежда. Нека този свѣтъ ви остави и прѣзре, нека другитъ младежи се радватъ на пари, богатства, положение, разкошенъ животъ, удоволствия и все що може да имъ даде този прѣходенъ свѣтъ. Вие сте много по-блаженни, макаръ утрѣ като проповѣдници ще получавате само 120 до 150 лева мѣсечно; блаженството не се мѣри и купува съ пари. Нѣма по-блаженна и по-велика работа подъ слънцето, отколкото е тази на проповѣдника на Евангелието.

Съживлението продължава.

Но всичко това не бѣ само за двѣ-три седмици. Този духъ продължава и сега. Църквата ни се тълпи всѣкога съ народъ. Нѣма мѣсто дѣ да съберемъ публиката. Пастиря дава и своя столъ, амвона наоколо е задрѣстенъ съ младежи, по прозорцитѣ, около вратата, всѣкъдѣ дѣто може да застане човекъ се изпълва. Винаги се канятъ грѣшници да да дойдатъ при амвона и да приематъ Христа за свой Спасителъ. Една недѣля вечеръ, пастирътъ говори за „падналитъ жени въ Варна.“ Никога въ историята на църквата не е имало такава навалица. Много хора се върнаха поради липса на мѣсто. Проповѣдѣта бѣше силна; четете се трогателно писмо отъ едно паднало момиче. На края бѣ отправена покана къмъ грѣшниците, да повѣрватъ въ Христа. Нѣколко жени и мъже дойдоха около амвона, колѣникъ, пастирътъ се моли за тѣхъ и за тѣхното въкупление.

О, каква огромна работа има да се върши въ този градъ!

Въ кой ли градъ нѣма? Въ коя ли църква нѣма?

Дваги пастирю, запали огньтъ на амвона.

Първомъ тамъ трѣбва да почне съживлението. Църквата Божия, пастири и миряни трѣбва да се покаятъ, да се молятъ, да постятъ, да изповѣдатъ грѣховетъ си прѣдъ Бога, да испитатъ сърдцата си, да се оставятъ отъ всичко което не е угодно на Бога.

Посланието на Христа къмъ петъ отъ седемтѣ църкви въ Азия бѣше: „Покайте се!“ „Покайте се!“ „Покайте се!“ „Покайте се!“ „Покайте се!“ Това е посланието на Христа днесъ къмъ всички наши църкви. Това значи, че ние трѣбва да се отречемъ отъ грѣховетъ, които тежатъ на свѣстѣта ни и уничтожаватъ силата ни за работа. Това значи да се оставимъ отъ всички наши темпераменти и навици, които убиватъ молитвитѣ ни и задрѣстватъ каналитъ за изливанетоъ на Духъ Святи.

Тази страна, вашия градъ, драгий пастирю, се нуждае отъ духовно съживление. Молете се, тогава, братя, молете се, молете се, молете се!

Но помнѣте, че молитвата значи работа. И който се много моли, много и работи.

Варна, 15 ноем. 1914 г.

Искате ли духовно съживление? Редакцията на сп. „Християнски свѣтъ“ ще помѣсти всички новини които ѝ се пращатъ за успѣхи въ разнитѣ евангелски църкви. Тя ще отговори на всички, които отправятъ къмъ нея писма съ въпроси, относително религиозното събуждане на народа ни. Тя ще ви посочи хора, които можете да поканите да ви водятъ такива съживителни събрания. Редакцията на „Хр. свѣтъ“ планира да устрои една обиколка на пѣкои отъ нашитѣ проповѣдници, които да посѣтятъ градове и села и да водятъ съживителни събрания. За тая цѣль тя отваря подписка, за събиране пари, които сж нуждни за тази евангелизаторска обиколка. Покани за тѣзи проповѣдници, пари за този фондъ, запитвания какъ може да се съживи една църква, въпроси изобщо свързани съ цдното общо духовно събуждане на народа ни, да се адресиратъ до редакцията на „Християнски свѣтъ“ — отдѣлъ евангелизаторски, Варна.

Какво други казватъ за духовното съживление въ Варна.

„Никога други път не съмъ видѣлъ такъво нѣщо,“ казваше ми единъ присъствуващъ на събранията, „каквото видѣхъ тази вече ѣ. Три жени не можахъ да свратъ слъзитъ си, и защото почнаха да плачатъ съ гласъ, излѣзнаха си отъ събранието. Чудни работи ставатъ, които азъ не мога да разбера.“

Единъ отъ духовно оживенитѣ, обладанъ отъ Духътъ излязъ отъ църква, отива на тел. почтен. станция и изпраща слѣдѣщата телеграма въ София до единъ нему познатъ приятелъ:

„София Х. У. Тукъ има Педесетница. Алилуйя! — иолете се за насъ.“ — М. К.

„Когато грѣшниците заобиколиха амвона,“ казва единъ отъ очевидцитѣ, „отъ треперенията на хората, самия амвонъ се люлеше.“

„Благодаря на Бога,“ казваше единъ младежъ, „че когато други грѣшници се събудиха, Духътъ и менъ ѣ остави. Колко съмъ веселъ сега и радостенъ, че имѣхъ Спасителъ.“

„Радвамъ се,“ казваше единъ албанецъ, „че Богъ ми даде този случай да мога и азъ да се покая.“

„При амвона, имѣхъ спокойствие въ себе си, когато повѣрвахъ въ Христа,“ ми разправяше единъ ученикъ.

„Трѣбва да се разшири църквата,“ казваше единъ чиновникъ, „защото хората нѣма вече дѣ да се побератъ. Азъ ще дамъ педесетъ лева, ако сега се почне градежа.“

Признаването на Американската дѣвич. гимназия въ Самоковъ.

The American mission school for girls in Samokov.

На мнозина въ България е познато това училище. Влиянието което то е указвало до сега не може да не се чувствува отъ хората, които се взиратъ въ живота на страната ни. Кой каквото ще нека казва, но тѣзи американски училища, които имаме въ Ловечъ и Самоковъ, сж дали на отечеството ни добри граждани и гражданки. Не искаме да кажемъ, че всички които сж минали прѣвъ тѣхъ сж излѣзли добри и полезни хора, но повечето отъ тѣхнитѣ възпитаници се сочатъ съ прѣстъ като хора, които заематъ високи длъжности и което е по-важно, хора съ добъръ характеръ.

Отъ дълги години както мѣжкото американско училище въ Самоковъ, така и дѣвическото се стремятъ да уравниватъ програмата си съ тая на българскитѣ гимназии за да бждатъ и тѣ признати за срѣдни-образователни заведения. И дѣйствително сж сторили твърдѣ много въ това направление. Самата програма е буквално сжщата като тая на българскитѣ гимназии. Учителския персоналъ мислимъ тази година е вече съ изисквания отъ държавата цензъ, съ една дума, колкото по отношение на програма и прѣподавателитѣ и двѣтѣ училища сж равни вече на другитѣ въ царството ни гимназии. И все пакъ тѣ не се признаватъ. Ужъ министерътъ на просвѣтата общалъ, но и до сега, до колкото знаемъ мѣжкото американско училище не е признато, а дѣвическото щѣло да бжде признато (може би е вече признато) ако училищнитѣ власти се съгласятъ, лицето, което прѣподава Законъ Божий да е съ православно убѣждение, учебникътъ да е като този въ православнитѣ училища, и всички ученички отъ православни сѣмейства да се водятъ на православната църква.

И както узнаваме, училищнитѣ власти се съгласили на това и въвели въ американското протестанско училище православенъ учебникъ по Законъ Божий да го прѣподава православна учителка и да водятъ ученичкитѣ на православната църква.

Това е вече свѣршенъ фактъ.

На първо мѣсто, ние не можемъ да не се питаме защо това насилие отъ страна на М-ството? За да се признае едно училище отъ законитѣ на нашата страна, нима трѣбва да се вкара въ сжщия калѣпъ, въ който сж другитѣ наши училища? Не говоримъ за общитѣ прѣдмети. Тѣ трѣбва да сж еднакви. Думата ни е за Законъ Божий, който се опрѣдѣля отъ принципалнитѣ убѣждения и различия на извѣстни училища. Нима м-вото мисли, че щомъ се въведе православния Законъ Божий въ горѣказаното училище, то става вече православно и слѣдователно нѣма опасностъ православнитѣ ученички да станатъ протестанки? И обратното, нима той мисли, че щомъ се прѣподава Законъ Божий по Евангелскитѣ схващания и разбирания, православнитѣ ученички ще станатъ протестанки и слѣдователно, ще бждатъ изгубени за народътъ ни? Добръ щѣше тѣзи условия се отнесеше до родителитѣ на православнитѣ ученички въ това училище да ги пита, съгласни ли сж тѣ дѣщеритѣ имъ да се учатъ на Законъ Божий по Евангелски начини и разбирания?

Вѣрваме, че той щѣше да получи положителенъ отговоръ, защото прѣди да изпататъ тамъ дѣщеритѣ си, тѣзи православни родители знаятъ, че въ това училище вѣе протестански вѣтъръ, прѣподава се Законъ Божий отъ протестанти и по протестански.

И друго. Ако това наистина е законъ щото всѣко училище за да се признае, трѣбва въ него да се прѣподава православно разбиране на Законъ Божий, и да се водятъ православнитѣ ученички на православната църква, тогава, питаме, този законъ приложенъ ли е по отношение на католическитѣ училища у насъ които ако не всички, нѣкои сж признати? Още единъ пътъ, ако това е законъ, тогава не значи ли, че всички ученици които идатъ отъ други училища и отъ други страни, за да имъ се признае срѣдното образование трѣбва да държатъ изпитъ по православенъ Законъ Божий?

Отъ досегашната практика се вижда, че това не е законъ, а амбиция на министра на народ. просвѣта. И въ случая ние не можемъ да не се съмняваме, че тая министерска амбиция е насърдена отъ нѣкои духовници, или пъкъ близки нему хора съ калугерски убѣждения.

Тукъ, обаче, ние нѣма да говоримъ повече за тази министерска амбиция. Всичко у насъ тѣй се е вършело и така ще се върши, догдѣто министритѣ не се издигнатъ по-нависоко отъ своята партия и докль държавата не се отдѣли отъ църквата.

Нашата дума е къмъ училищнитѣ власти на Американското протестанско дѣвическо училище.

Прѣди всичко, каква бѣ цѣльта за отварянето на това училище. Никой нѣма да откаже, че религиозно-нравственото възпитание на дѣвицитѣ е първото нѣщо за което се е издигнало казаното училище. Та и за това много православни родители, които знаятъ, че въ това училище дѣщеритѣ имъ ще бждатъ по-добръ запазени отъ гибелнитѣ течения на врѣмето, пращатъ тамъ дѣцата си. Нѣкои отъ тѣхъ сж ми казвали: „пращамъ тамъ дѣщеря си, не толкозъ за образование, колкото за възпитание.“ Какво по-добро име и признаване искате за това училище? То е било отворено да възпитава, разбира се и да образова, но първомъ да възпитава и слава Богу, хората говорятъ, че наистина то възпитавало добръ. Значи цѣльта се постига.

Но излѣзлитѣ отъ тамъ ученички показватъ, че то не само възпитава добръ, но дава и образование такаво, да не кажемъ по-добро, каквото се дава въ коя да е дѣвическа гимназия. Много отъ ученичкитѣ излѣзли отъ това училище сж свѣршили университети и надминаватъ въ всѣко отношение свѣршивши въ коя да е българска гимназия. Значи и по отношение на образованието то не пада по-долѣ отъ държавнитѣ училища. Но, не било признато. Та що отъ това? Намалѣха ли ученичкитѣ? Изпразни ли се училището? Напротивъ, ние знаемъ, че нѣмало достатъчно мѣсто за всички записани ученички. Ако непризнанието на училището прѣчеше за успѣхътъ му, тогава трѣбваше да го видимъ празно. Напротивъ, идването на много ученички показва, че родителитѣ днесъ не диятъ толкозъ мно-

го признати училища, колкото дирятъ добри възпитателни заведения.

Защо тогава това страстно желание у училищните водители да се признае училището? Не е ли и това една амбиция? Ние не сме да не схващаме, че реномето на училището ще се подигне повече, по отношение на бъдещата кариера на възпитаниците като се признае отъ м-вото на просвѣтата, защото у насъ не се пита що знаешъ и какъвъ ти е характера, а каква диплома имашъ. Но вие ще се съгласите съ насъ, че едно признание като това, което избутва основното и принципино отличие на Американското протестанско училище отъ другите училища, и имъква въ него предметъ чистото разбиране и върване е такова, противъ което самото училище стои, вие ще се съгласите съ насъ, че такъво признание е безполезно, да не кажемъ и вредно, кога се гледа цѣлътъ на заведението, па ако щѣте, то е единъ смѣшенъ и поворенъ актъ, който показва колко много г-нъ министера е надхитрилъ училищните власти и колко скоро послѣдните сж отстъпили отъ принципите си. Къдѣ се е видѣло и чуло протестанти да се съгласяватъ съ Богослужението и Катихизиса на православието? Вие, или трѣбва да лицемѣрите и си кривите душите когато допускате православна учителка да прѣподава православенъ Катихизисъ и Богослужение въ вашия протестански домъ, или пъкъ ако сте искрени, да признаете, че вашето протестанство е фалирало, че то не е за българските дѣвци, които горкитѣ, трѣбва да се чупетватъ измамани, тъй като тѣ сж дошли да дирятъ протестанско възпитание, а вие имъ давате калугерско. Интересно е да се чуе какъ се моли православната учителка въ протестанското училище, а още по-интересно е да се видятъ икони на качени по стѣната въ протестанското училище, когато му дойде редътъ, православната учителка да разпѣва за „животворната сила“ на иконите.

О, врѣмена! О, прави! Нашата българска младежъ, нашето българско православно учителство е вдигнало цѣлъ кръстоносенъ походъ противъ днешния „Законъ Божий“ който се прѣподава въ държавните училища, защото той не е Законътъ Божий, а млашило и страшило човѣшко, което убива всѣка вѣра у младитѣ; самитѣ православни не си харесватъ прѣдмета и прѣподаването, а училищните власти на Америк. протестанско училище сж го допуснали въ програмата си! Защо? За да се признае! Ами, щомъ вие избутвате евангелското възпитание чрѣзъ прѣподаването на по-евангелски разбиранъ начинъ Законъ Божий, и вмѣсто него туряте

попекитѣ нареждания, тогава защо е това училище? Ние въ България имаме достатъчно много такива училища. Турнете ключъ на вратата му, щомъ е явгубило смисъла на съществуването си.

Бѣдните перачки, готвачки, слугини и работници въ Америка, които отдѣлятъ отъ своя залькъ и пращатъ лептятъ си въ Самоковъ за надържането на Американското дѣвическо училище, знаятъ, че тамъ се прѣподава Законътъ Божий по начинъ какъвто тѣ го знаятъ и върватъ и отъ хора които сж възпитани и съ убѣждения като тѣхнитѣ. Е, Добри. Знаятъ ли тѣ сега, че тѣхнитѣ сенти и доллари отиватъ за надържката на православна учителка за прѣподаването на калугерски Законъ Божий и слѣдователно дава се друго направление на религиозното възпитание?

Не мислимъ че знаятъ, защото, иначе, тѣ биха спрѣли своите помощи.

И на какво основание ще искате отъ българските евангелисти най-малко петъ хиляди лева за нови здания, когато евангелистите виждатъ, че тамъ е вѣдало учение, което тѣ сж отдавна оставили, въ което тѣ не върватъ, и отъ което тѣ страдатъ?

Прѣди една година, когато между васъ се появи единъ съ по-особни убѣждения и вървания за Библия и за Христа, веднага писмата и телеграмите се заизпращаха задъ океана, да си го повикатъ навадъ, защото неговото учение е въ разрѣзъ съ това на досегашните работници.

А сега, що виждаме? Вие отваряте широко вратите на заведението за да влѣзатъ попъ, икони, свѣщи, темянъ, литургии и безброй още не евангелски влияния.

И защо всичко това? За да се признае.

Ние, българските евангелисти, които сме възпитаници на тѣзи високо-възпитателни, религиозно-нравствени американски евангелски училища, нещемъ такова признаване щомъ се разпѣватъ нашитѣ убѣждения, нашитѣ вървания. Ние нещемъ калугерско влияние въ нашитѣ евангелски училища. Защото пенчки православни държавни училища се указватъ слаби съ това влияние да ни дадатъ характери. А пъкъ отъ характери ние се нуждаемъ днесъ. Ние върваме, че евангелското разбиране на Законътъ Божий и евангелското религиозно възпитание е нуждата на този народъ. Ние, въ дълбоката провинция на тая страна, съ тази вѣра работимъ, носимъ укори и присмѣхи, търпимъ гонения и хули, а ето, че вие съ единъ замахъ идете да съборите тѣзи трудове.

Is it possible?

(Ще продължимъ).

Мадамъ Гионъ.

(Продължение отъ брой 10).

Остановена въ Жексъ, тя почна да върши благодарения, като приготвѣше цѣрове и лѣкуваше съ тѣхъ рани, посѣщаваше болнитѣ. Обаче, облакъ висѣше надъ пътя ѝ. Нейната мисия не бѣше още извѣстна. Но тя бѣше се научила да се подчинява въ всичко на волята Божия. Тя бѣше готова за каквото и да е, на което, въ святото си провидѣние, Господъ би я водилъ. Тя знаеше що значи *отправдание*

чрѣзъ вѣра; това ѝ дало миръ. Тя сега научи що значи *освѣщение чрѣзъ вѣра*; това ѝ караше да се подчинява на Спасителя, и да се себеотрицава, което тъй прѣвѣзходно характеризираше живота ѝ. За това учение тя отъ сега — нататѣкъ работеше, за да убѣди и другитѣ въ хубостта на святия животъ. „Тя го считаше необходимо“, казва професоръ Юфамъ, „съ все възможна прѣдпазливостъ и благостъ, да

прави разлика между религията на формалностъ и религията на сжщностъ — между външна религия и вътрѣшна религия — между правене поклони и кръстене отъ една страна, и поклонение и разпъвания на онова което е вътрѣшно отъ друга страна. Това ѝ се виждаше много важно, при-всичко, че тя допускаше, че форми и обряди сж добри, и до нѣйдѣ нуждни, на мѣстото си.“ Тя прѣпоръчваше да се чете Библията. Религията на сърдцето бѣше великия прѣдметъ който тя всекога държеше прѣдъ очи.

Думитѣ ѝ бѣха силни, ако и да прости. Духовници се подавиха на нейното влияние. Скромни моми се ползуваха отъ нея. Въ Жексѣ нѣколцина усвоиха настѣвленията ѝ, и ги живѣха. Но гонения се повдигнаха. Арантонския Епископъ, който бѣ одобрилъ идването ѝ, сега искаше прѣмѣтването ѝ. Той се опита да я убѣди да даде всички си имотъ на единъ манѣстиръ, като стане егуменка, за да може той да я земе подъ силата си; но той не сполучи. Въ това не се постигаше цѣльта ѝ. Тогава той заповѣда да се прѣмѣсти, и тя му угоди.

Тононъ бѣ слѣдното ѝ мѣсто на прѣбывание. Тука живѣше нѣкой си Отецъ Ла Комбъ, който бѣше почналъ да проповѣдва нейното учение. Но той замина за Аостъ, шестдесетъ мили далечъ, наскоро слѣдъ пристигането ѝ. Сжщитѣ слѣдствия я послѣдваха и тука. При все че бѣше много уединена, живуща въ една малка стая, хора които чувстваха грѣховетѣ си я търсѣха, на които тя даваше хлѣбътъ на живота. Числото скоро се увеличи; и за да може най-добрѣ да служи на душитѣ имъ, тя ги раздѣли на три класа; — „онѣзи които бѣха съвсѣмъ безъ религия; онѣзи които проявяваха религиозностъ, но които не вѣрваха въ нищо по-горѣ отъ размѣсения начинъ на живѣне, смѣсане грѣхътъ съ святостъта и онѣзи които, подъ особено дѣйствиe на Божия Духъ гладуваха и жадуваха за съвършенна правда.

Тя показва на първитѣ сплетнитѣ на човѣшкото сърдце, ужаситѣ на грѣхътъ, и *невъзможността за примирение съ Бога, освѣтъ чръзъ ходатайствената кръвъ на Христа, усвоена чръзъ вѣра*. Тя научи вторитѣ споредъ както обстоятелствата изискваха. На третата класа тя се постара да впечатли онѣзи високи и дълбоки поучения, които тѣ изглеждаха да сж въ състояние да разбиратъ и понасятъ.“

Мнозина се заинтересуваха въ Тононъ. „Голѣмо бѣше утѣшението ми“, казва тя, „никога по-голѣма наслада не съмъ чувствувала прѣвъ цѣлия си животъ, отколкото когато видѣхъ въ градеца Тононъ, толкова много души усърдно да търсятъ Бога. Нѣкои отъ тѣзи изглеждаха не само да сж се покаяли отъ грѣховетѣ си, и да сж прѣдали сърдцата си всецѣло на Бога, но и да сж опитали най-високитѣ духовни благословения“.

Много забѣлжителни обращения послѣдваха трудоветѣ на Мадамъ Гионъ тука. Единъ забѣлжителенъ случай имаме въ лицето на една перачка, която имала много изпитни и мъчниотии. Мжжъ ѝ бѣше паралитикъ, (разслабенъ), съ „доволно сила въ непарализираната рѣка да бие страждущата си жена“. Той бѣше всекога гнѣвенъ. Тази жена издържаше него и петъ дѣца. И тя бѣше нечестива. Но посредствомъ Мадамъ Гионъ тя бѣ доведена при Господа, и стана примѣръ на благочестивъ животъ,

молитва и четене словото. Тя прѣтърпѣ гонение за истина. Единъ знаменитъ лѣкарь сжщо се обърна посредствомъ тази посветена госпожа; сжщо и единъ свещеникъ отъ ораторията. (Калвинска църква въ Парижъ).

Прѣвъ това врѣме здравие на Мадамъ Гионъ пострада, и тя бѣ принудена да промѣни жилището си. Единичкото мѣсто което може да има, не далечъ отъ Женевското езеро бѣше едно много скромно жилище. „То имаше изгледъ на най-голѣма сиромашия. и само съ едно огнище въ мотвака, прѣвъ който трѣбваше да се мине за въ спалнята. Азъ отстъпихъ най-голѣмата стая на дъщеря си и слугинята която се грижеше за нея. Стайката задържана за мене бѣше много мѣничка, и азъ се качвахъ въ нея по стълба. Като нѣмахъ никаква покжщнина, освѣтъ нѣкои легла, доста прости и грозни, азъ купихъ нѣколко стола, и прѣстени и дървени сѣдове които бѣха нуждни. Азъ прѣдпочетохъ дървени прѣдъ порцеланени. Никога не съмъ се наслаждавала на по-голѣмо доволство отколкото въ тази хижка.“

Въ кжсо врѣме, обаче Мадамъ Гионъ бѣше принудена да напусне Тононъ — мѣсто което ѝ стана мило поради дѣлото Господне. Ла Комбъ сжщо бѣше принуденъ да напусне епархията на Епископъ Д'Арантонъ. На трѣгване, той написа такова едно писмо на своя Епископъ, каквото малцина Епископи сж получавали отъ своето духовенство. То е забѣлжително поради вѣщното боравене съ съвѣстѣта на човѣкъ, който е почиталъ истината, и онѣзи, които сж били свидѣтели за нейната сила. Той придружи Мадамъ Гионъ прѣвъ Алпитъ до Туринъ. Пжтуванието бѣше много трудно. Тогава нѣмаше пжтъ прѣвъ МонтъСени, както сега. Едно убѣжище бѣше приготвено въ кжщата на Маршионеза де Прунай, една госпожа отъ високъ чинъ и съ искрено благочестие. Тука Богъ благослови Мадамъ Гионъ въ обращението на двѣ духовни лица.

Въ 1684, тя се завърна въ Франция, и се остави въ Греноблъ. Мнозина я считаха като еретичка; но щомъ се яви тя въ това мѣсто, кждѣто бѣше чужденка, хората се стичаха отъ вси страни, ближни и далечни. Калугери, свещеници, миряни, моми, жени, вдовици, всички идваха, единъ слѣдъ други, да чуятъ що имаше да се каже. „Такъвъ голѣмъ интересъ се прояви у тѣхъ“, тя казва, „щото за нѣколко врѣме азъ бѣхъ съвсѣмъ занята, отъ шестъ часа заранъта до осемъ вечеръта, въ говорене за Бога . . . Много бѣха душитѣ които се подчиниха на Бога въ това врѣме; Богъ само знае колко бѣха тѣ.“ Между духовницитѣ нейното влияние се почувствува, и нѣколцина отъ тѣзи които до тогава вършеха само обряди и церемонии намѣриха пжтъ на истината вѣра. Тѣзи обращенци останаха непоколебими въ вѣрата.“

Гонение се повдигна и въ Греноблъ. Епископа, ако и приятелски да се отнасяше, счете за благо-разумно тя да напусне градътъ. Неговиятъ алмопер (раздавачъ на милостини) я придружи до Марселия. Но въ този голѣмъ и просвѣтенъ градъ не се намѣри никакво убѣжище за тази изгнаница, любвеобилна жена. Ако нѣкоя войска бѣ дошла помежду имъ, едва ли би причинила по-голѣма тревога. „Азъ пристигнахъ въ Марселия“ казва тя, „въ десетъ часа заранъта, и слѣдъ-пладнѣ, всичко се бѣ повдигнало противъ мене“. Една партия се организира да

й противостои. Единъ рицаръ отъ Малтеския ординъ, до когото тя имаше прѣпоръчително писмо, имаше единъ капеланъ който, като прочелъ книгата ѝ върху молитвата, я разгласилъ за еретичка, и ѝ подготвилъ този май горѣщъ приемъ.

Мадамъ Гионъ се завърна пакъ въ Италия, и въ пѣтя си тя посрѣщна опасностъ и грубостъ; но Господъ я запази. Тя не можеше да се прѣдаде на обикновеннитѣ си трудове верѣдъ единъ за нея чуждъ езикъ, но додѣто бѣше въ Версейлъ тя писѣ много.

Описанията ѝ упражниха доста голѣмо влияние върху религиозното настроение на Франция, и до днесъ се намиратъ почитатели тамъ и другадѣ. Перото ѝ бѣ много силно. Въ Тононъ тя написа „Духовни Порои“ — едно съчинение което описва „напрѣдка на душата, отъ началото на вжтрѣшния ѝ животъ до съединението ѝ съ Бога, оподобено на рѣки или порои които се считатъ отъ планинскитѣ върхове, съ по-голѣма или по-малка бързина, и съ по-голѣма или по-малка прѣмостъ, като най-послѣ се вливатъ въ океана“.

Въ Гренобълъ тя приготви „Начинѣтъ на молитва“ — една книга която разкрива религията на сърдцето по единъ особено впечатлителенъ начинъ. Тя бѣ заставена да я напечати отъ единъ законотвѣдецъ въ Парламента въ Гренобълъ. Петъ или шестъ издания бѣха набързо разпрѣснати. Едно лице раздаде хиляда и петстотинъ екземпляри. При всичко че бѣ издадена съ надлѣжното позволение на духовенството, тя произведе голѣмо възбуждане въ Франция, и причини прѣние, въ което се намѣсиха силнитѣ и краснорѣчиви пера на Фенелона и Босуета, и други знаменити мъже отъ Галиганската църква.

Тамъ, сжщо, тя написа една голѣма частъ отъ нейнитѣ „гълкувания върху Св. Писание“. Това произведение не бѣ научно. То не бѣ и критическо. „Гълкуванията ѝ сж били всички напечатани—ония върху Вѣхтій Завѣтъ въ дванадесетъ малки осмнини томове, и тѣзи върху Новий Завѣтъ въ осемъ тома“.

Нейната биография бѣ започната да се пише подъ ръководителството на Ла Комбъ, и бѣ написана въ манастиря Св. Мария въ Парижъ. Тя е минала прѣвъ много издания, и е добръ позната.

Писмата ѝ изпълнятъ петъ тома, които сж били отпращени до лица нѣкои отъ които заемали най-високитѣ постове. Стихотворенията ѝ сж събрани въ четири тома. Много отъ тѣхъ се харесали на Уилямъ Конъръ, който е прѣвелъ доста отъ тѣхъ се намиратъ измежду неговитѣ съчинения. Тѣ бѣха писани когато тя се намираше въ затворъ, и изучени и пѣти отъ слугинката ѝ и нея, които подпомагаха да ги развеселяватъ въ уединението имъ между четиритѣ стѣни на тъмницата.

На цѣло пропавенията ѝ възлизатъ на *четиридесетъ тома* всички положени върху олтаря на любовта къмъ Бога, и за неговата слава. Тя не е писала за своя слава, казва Г-нъ Юфамъ. „Но какво трудолюбие и посвещение тѣзи произведения показватъ! Тя не можеше да си почива въ службата която любеше.“

На завръщанieto на Мадамъ Гионъ въ Парижъ, въ 1686, тя си образува нови кружоци, и намѣри съмишленици, приятели въ нѣкои отъ благороднитѣ. Дукинитѣ Бовилие, Шеврьозъ, Бетюнъ и Графиня Гишъ, бѣха възхитени и обичаха да се

срѣщнатъ съ нея, и да сѣдятъ при новѣтъ ѝ, въпрѣки слуховѣтъ за еретичество които се прѣскаха за да я компромитиратъ. Нѣколцина отъ дуковѣтъ бѣха сжщо благоприятно разположени сирѣмъ нея. Учени и благочестиви мъже търѣха нейното приятелство. Ла Комбъ тоже бѣше въ Парижъ по това врѣме. Подъ покровителството на тѣзи лица, изгледовѣтъ на Мадамъ Гионъ добиха голѣма павѣстностъ. Но тѣй като тѣ бѣха противни на много отъ доктринитѣ и практикуванията на Римо — Католическата Църква, подозрения се породиха противъ тѣхъ у нѣкои високо-поставени църковници. Спасение само чрѣвъ вѣра не изглеждаше да се одобрява отъ тѣхъ. Освящение чрѣвъ вѣра, безъ жестокости и себе — наложени наказания, бѣше още повече поворно.

Гонение най-послѣ почна. Ла Комбъ бѣ арестуванъ, и изпратенъ въ Бастилията, — онова „обиталище на сломенитѣ сърдца“. Той бѣ турнатъ въ затвора до животъ. Той прѣкара *двадесетъ и седмъ години* въ затворъ, въ разни мѣста, заради Инсуеса. Но той имаше миръ. „Всичкитѣ ми желання“, кава той, „се сливатъ въ едно, — Богъ да се прослави въ мене.“ Напестина чрѣвъ голѣми изпития той влѣже въ царството. Уединенъ затворъ за толкова дълго врѣме е ужасна опитностъ. Но писано е: „И сплата ти ще расте като днитѣ ти“, и Ла Комбъ прослави Бога въ огнюветѣ.

Нѣколко мѣсеца слѣдъ земането на тази стѣпка — въ януарий 1688 Мадамъ Гионъ бѣ арестувана по заповѣдъ на царя, и по подбуждението на Парижкия Архиепископъ. Тя бѣ изпратена въ манастиря Св. Мария. Тамъ тя бѣше затворена въ една малка стаячка, лишена отъ слугинката си, отдѣлена отъ дъщеря си, и вардена отъ една груба и жестока калугерка. Стаята ѝ се намираше на горния катъ на зданието, освѣтлявана и провѣтривана само отъ една страна, и наложена на слънцето цѣлия день. Тука тя прѣкара осемъ мѣсеца въ самотенъ затворъ, и бѣ изнурена отъ многобройни мъчнотии. Тя бѣ изпитана отъ единъ църковенъ сждия. Опитали се да добиятъ одобрението ѝ за оженването на дъщеря ѝ, тогава само дванадесетъ години на възраст, за едно лице което тя не можеше да одобри. Мадамъ Гионъ се разболѣ, и, слѣдъ оздравяването ѝ, пакъ бидѣ принуждавана да пожртвува дъщеря си. Тя не склони. Съсъ никаква отетѣлка отъ принципитѣ си не желаше тя да изкупи свободата си. Тя бѣше по-честлива да страда, отколкото да грѣши. Така пѣше тя:

Тукъ всичко е приятно,
Далечъ съмъ отъ бѣди,
И скръбъ е нѣщо сладко
О, Ти я менъ дари;

Душата ми е въ нѣмощъ —
Свърши, що си почналъ
Съсъ крѣпката си помощъ
Прѣмахни грѣхъ, печаль.
Душата шо плѣнилъ си
Прѣбждавай въ нея самъ;
Ти искупитель милъ си —
Хвала на Тебъ ще дамъ.

Твоята слава чудна
Кой може изказа;

И любовта безкрайна
Към моята душа?
Вън нея аз се губя,
И нищо ставам азъ.
Цяри мой съ вѣчна слава
Вначавамъ всякой часъ.

„Състоянието ми,“ тя каза, „колкото се касае до мене, би могло може би да се опише чръвъ онѣви изрази въ Св. писание които изискватъ християнитѣ да не се прижатъ за нищо.“

Чръвъ ходатайството на Мадамъ де Ментенонъ тя бѣ освободена, въ октомврий 1688, и пакъ почна да свидѣтелствува за Бога. Прѣвъ течение на седемъ години, влиянието ѝ за добро, въпрѣки многото изпитни, се разпространяваше изъ Франция. Тя прѣживѣ доста дълго врѣме при дъщеря си, която бѣ оженена въ 1690 за графътъ де Во, и кждѣто тя има случаи да ползува много души. Фенелонъ. Кеймбрижскиятъ архиепископъ, стана послѣдователъ (ученикъ). Той бѣше единъ забѣлжителенъ човѣкъ, надаренъ съ необикновени таланти, обаятелно красноречие, плѣнителни маниери, многобройни добродѣтели, и искрено благочестие. Той е единственъ, когото цѣлъ свѣтъ признава за християнинъ. Той бѣше учителъ на Бургунския Дукъ — прѣтолона-слѣдника, и заемаше високъ постъ въ църквата и въ Френския дворъ. Слѣдъ като бѣ кореспондиралъ съ Мадамъ Гионъ, съ простотата на единъ загриженъ изпитвачъ, той усвои нейнитѣ принципи, писа въ тѣхна защита, и страдѣ за тѣхъ. Неговото име е сдружено съ онова на тази посвѣтена жена. По други групи въ църквата бѣха противни. Босуе, епископъ на Мо, най-великия ораторъ въ Франция, не мислѣше, че работата не заслужа неговото внимание, но се срѣсна нѣколко пѣти съ Мадамъ Гионъ, за да изучи мнѣнията ѝ, и писа съ голѣма разпаленостъ противъ тѣхъ. Прѣвнието развълнува Франция, стигна до Римъ, и се завърши съ папската присѣда — осъждането на Фенелона. Той бидѣ заточенъ въ енорията си, а Мадамъ Гионъ биде турната въ затвора. Тѣмницата въ Венсенъ бѣше мѣстото на нейното уединение. Слугинката ѝ сжщо бѣше затворена съ нея. Това бѣше едно утѣшение, защото Ла Готиеръ бѣше набожна жена. Така се минаха онѣзи мрачни дни: „Азъ прѣкарвахъ врѣмето си въ голѣмъ миръ, доволна да изживя останалитѣ дни на живота си тамъ, ако би била такава волята Божия. Азъ употребявахъ частъ отъ врѣмето си въ писане религиозни пѣсни. Азъ и слугинката ми, Ла Готиеръ, която бѣше съ мене въ затвора, ги изучавахме наизустъ щомъ ги напишахъ. Наедно пѣяхме хвала на Тебе, о Боже нашъ. Струваше ми се по нѣкога кѣто че съмъ една малка птичка, която Господъ бѣ турналъ въ единъ кафезъ, и че не ми оставаше друго да върша сега, освѣнъ да пѣя. Радостта на сърдцето ми прѣдаваше блѣскавина на предметитѣ около ми. Камънитѣ на затвора изглеждаха ми като рублини. Азъ ги цѣняхъ повече отъ всичкитѣ блѣскави наружности на суетния свѣтъ. Сърдцето ми бѣше прѣпълнено съ онази радостъ, която Ти давашъ на онѣзи, които тя любятъ въ срѣдъ най-голѣмитѣ си мъчнотии:

Азъ Бога свой обичамъ,
Но не съ моя любовъ,
И съ любовта ти живъ съмъ

Сега и въ нѣкъ вѣковъ.
Азъ нищо съмъ и искамъ
Все нищо въ Тебъ да съмъ.

Прѣвъ Августъ 1696, Мадамъ Гионъ бидѣ прѣмѣстена въ тѣмницата въ Вожиаръ, кждѣто тя се ползуваше на по-голѣма свобода, но бѣ лишена отъ дружбата на слугинката си. Позволено ѝ бѣше да вижда приятелитѣ си, и да кореспондира. По това не трая за дълго врѣме. Слѣдъ единъ несполучливъ опитъ да опозорятъ характера ѝ чръвъ лъжливи писма, тя бѣ примѣстена въ Бастиля въ Септемврий, 1698. Тази крѣпостъ разбужда страшни възпоменания въ всякой умъ. Французитѣ най-послѣ намразиха името ѝ, и прѣвъ забѣлжителната революция, раззориха я до основитѣ. Тя бѣше една крѣпостъ отъ затвори, отъ които всякой единъ имаше стѣпни дванадесетъ крака дебели, силно укрепени, извънредно студени зимѣ, не провѣтрени, и затворени отъ слънчевата свѣтлина. Тука Мадамъ Гионъ прѣкара четири години въ уединение, безъ да ѝ бѣде позволено да вижда приятелитѣ си, или да имъ пише. Клетката на най-голѣмия прѣстѣпникъ се счете за най-удобната за да задържи тази кротка жена. Ние не знаемъ какъ тя прѣкара годинитѣ си на уединение тамъ. „Всякой затворникъ, който влѣзеше въ Бастиля бѣше принуденъ да даде клетва, чръвъ която се считаше задълженъ да пази съвършено тайно всичко което е видѣлъ или чулъ тамъ.“

Какъ да се занимае умътъ, да се прѣкаратъ часоветѣ, да се избѣгне ужасната монотонностъ на мълчаливото и усамотено съществуване, трѣбва да е причинявало ужасни уметвени мъжки. И мнозина бѣха тамъ въ осамотенъ затворъ за много години. Когато Мадамъ Гионъ постѣжи, Човѣка въ Желѣзната Маска бѣше прѣкаралъ тамъ *тридесетъ и седемъ години*. Кой може да си въобрази опитността на онѣзи трудни години? Този човѣкъ всекога носѣше маска. Малцина го познаваха. Самъ той не знаеше кой е той. Мнозина прѣдполагаха, че е билъ близнакъ на Людовика XIV, на когото двореца тогава бѣше паражение на най-голѣмия блѣсъкъ и удовлетвие. Но Богъ вижда съзлитѣ и чува въздишкитѣ на угнетения, прѣдъ когото сърдцата на царе и могуществени мъже ще потрѣперятъ. „О, Господи, до кога?“

Историята на това мѣсто единъ денъ ще стане известна на всички. Знае се, че въ една година не по-малко отъ 147 Хюгеноти бѣха изпратени тамъ зарадъ тѣхната вѣра. Ще има свидѣтели за жестокостта човѣшка когато деньтъ Господень дойде!

Мадамъ Гионъ бѣше освободена въ 1702, и заточена въ Блоа, 100 мили на юго-западъ отъ Парижъ. Тя бѣше тогава на петдесетъ и четири години, но страданията я бѣха изнурили и оставили тежкъ крѣстъ да носи прѣвъ живота си.

Въвъ уединението си тя довърши своето житописание, и бѣше полезна чръвъ разговоръ и писма на много лица. Така тя описва състоянието и чувствата си: „Тѣй като Богъ е безкрайно мѣдъръ и щастливъ, всичката ми мѣдростъ и щастие сж въ Него. Всяко нѣщо, което по човѣчески, азъ бихъ нарекла свое, е сега изгубено въ божествената безпрѣдѣлностъ, както капка вода въ морето.“

Безъ спиртъ любовъ къмъ Спаса
Въ душата ми порасва,

И жажда тамъ пламти.
И често азъ се моля,
О, Боже, Твоята воля
Тозъ жаръ все да врѣни.

Блаженна е душата
Що тѣй пламти за Бога;
Кѣмъ грѣхъ е мъртва тя.
Вѣвъ радость и утѣха —
Вѣвъ горестъ и наслада
Тамъ Богъ е все и вси.

Каквото и да давашъ:
Каквото и да земашъ —
Добро е все за менъ.
И сладко и горчиво
Ти давашъ милостиво
О, Милий Спасъ блаженъ!

Тѣй вѣрата вѣвъ мрака
Слѣди своя пътека
Съ опитана любовь.
Вѣ долината на плача
Рѣка ме води Братска
Кѣмъ вѣчний покой.

Пакъ казва тя: „Ако нѣкои хора мислятъ, че има какво-годѣ добро въ мене, отдѣлно отъ Бога, тѣ иматъ грѣшка; и съ подържането на такива мисли, тѣ обиждаатъ Господа, Когото азъ любя. Всѣко добро е въ Него и за Него Ако азъ се спася най-послѣ, то ще е даръ Божий, понеже нѣмамъ никакво достойнство и никаква заслуга отъ себе си. . . . *Имамъ силно желание да работя за доброто на други. Струва ми се, че бихъ била ютова, лично, да понѣмъ най-големитъ страдания, ако тѣ биха станали средство за привеждане души въ познанието и любовта Божия*“

На 9 юний 1717, тя се помниа. Тя заспа въ Исуса, и бѣ въ миръ. И сега се напълно наслаждава на оная божествена любовь, за която тя тѣй усърдно ожидаше тука. Тя си почина отъ трудовете си, и дѣлата ѝ вървятъ слѣдъ нея. Слѣдующото е извлѣчение отъ завѣщанието ѝ. „То е,“ казва професоръ Юфамъ, „едно трогателно доказателство за дълбочината на нейното благочестие, и че тя се ославяше само на Исуса Христа.“ *„Въ името на Отца, Сина и Святаго Духа.“*

„Това е послѣдното ми желание и завѣщание, чрѣзъ което умолявамъ моитѣ изпълнители на завѣщанието ми, които сж вѣтрѣ споменати, да се погрижатъ за изпълнението му.

„На Тебе, о Господи Боже, азъ дължа всичко; и на Тебе азъ сега прѣдавамъ всичко що съмъ. Стори съ мене, о Боже мой, каквото Ти е угодно. На Тебе, като актъ на неотмѣнимъ даръ, азъ прѣдавамъ тѣлото и душата си, да сторить съ тѣхъ споредъ желанието Си. Ти виждашъ голотата и мизерията ми безъ Тебе. Ти знаешъ, че нѣма нищо, на небето или на земята, което желая освѣтъ Тебе. Въ Твоитѣ рѣцѣ, о Боже, оставамъ душата си, като не уповавамъ за спасението си на никое добро, което е въ мене, но само на Твоитѣ милости, и на заслугитъ и страданията на моя Господъ Исусъ Христосъ“

Животътъ на Мадамъ Гионъ бѣ силно доказателство за благодатъта Божия. Отъ самото начало на обращението ѝ, той бѣ цѣлъ посветенъ на служ-

бата Господня. Тя се радваше, че бѣше приета отъ Възлюбленния. Тя прѣбдваше въ любовта Божия, и чувствувахе небето въ сърдцето си.

Животътъ ѝ спечели почитатели наврѣдъ, и влиянието което тя упражняваше бѣше обширно. Тя посвѣти всичкитѣ си сили на Господа. Опаи умъ не може да е билъ слабъ който можѣ да повлияе най-знаменититѣ кружоци въ Франция — който можѣ да прѣобрази Фенелона, да спори съ Бсееуѣ, да понесе изпитиитѣ и наказанията за толкова много години, и да напише толкова много книги, които сж прѣживѣли 150 години. Опаи вѣра трѣбва да е била твърда, която можѣ да извърши такива велики дѣла, и прѣтърпи такива силни съпротивления. Скрѣбта я усели, разви и окуражи; и чрѣзъ опитността си тя биде приготвена за ролята която има да играе въ свѣта.

Животътъ ѝ още остава за навидание на църквата. Възпитана римо-католичния, тя принадлежи на Евангелското християнство. Тя бѣше между отегъницитѣ, но не отъ тѣхъ. Никой не може да се съмнява въ благочестието ѝ. Въ съчиненията ѝ виѣ срѣщате малко зачатки относительно отличителнитѣ особености на католичката система, но много за религията на сърдцето, която трѣбва да принадлежи на истинското благочестие всѣкъдѣ. Тя не се моляше ни на Дѣва Мария, ни на святиитѣ, но на самото Господа. Тя бѣше реформаторка въ църквата. Въ животописанието ѝ напоследѣтъ, написано отъ професоръ Юфамъ, отъ Америка, и което е извършено съ голѣма вѣрность, и дълбоко съчувствие съ възгледовете които тя подържаше и учаше, нѣма никакви загатки които да докачатъ евангелския християнитъ. Фенелонъ Паскалъ, Арнолдовитъ и други, заслужаватъ подобни спомени за това, че тѣ проявиха хубостъта на християнския животъ всрѣдъ католичкото заблуждение.

Читателю, този очеркъ изявява, че *врътата въ Исуса Христа е тайнати на миръ съ Бога, и за свѣтъ живиене* Притежавашъ ли я и проявявашъ ли я? Безъ нея, изрядни дарби, приятни качества, много добродѣтели, не струватъ нищо. Тѣ не могатъ да оправдаятъ грѣшника. Ти можешъ да се спасишъ само чрѣзъ изкуплението и правдата Исусъ Христовъ. „Повѣрвай въ Господа Исуса Христа, и ще се спасишъ.“ Вѣрвашъ ли въ прощението на грѣхове за себе си? Само чрѣзъ това упоаване въ *Оправдана* ти можешъ да бждешъ опростенъ. *Богъ оправдава нечестивия който вѣрва въ Исуса* Ела при Исуса за прощение, миръ и оправдание. „Който дойде при Мене, нѣма никога да го изпждя,“ е неговото увѣреніе.

Читателю! този очеркъ разкрива *единъ свѣтъ животъ*. Този бѣше резултата на вѣра въ Исуса въ случая съ Мадамъ Гионъ. Той сигурно слѣдва вѣрата всѣкога. *Ти свѣтъ ли си?* „Безъ свѣтостъ никой нѣма да види Господа.“ За тая цѣль Богъ дарува Духа си. Моли се за Духа Святаго. За тая цѣль Той дава словото Си. Чети го често, размишлявай върху него. „Освяти ги чрѣзъ Твоята истина. Твоео слово е истина,“ бѣше молитвата на нашия Изкупитель. Благодатнитѣ срѣдства сж за това. Старай се да намирашъ наслаждение въ тѣхъ. Свѣти бждете! За тази цѣль, умъртвявайте дѣлата на тѣлото, и разпинайте плътъта съсъ страститѣ и похотитѣ ѝ. Живѣйте по Духа, ходете по Духа!

Читателю! Този очеркъ *разкрива единъ полезенъ животъ*. Мадамъ Гионъ даде венчико по притежаваше на Господа, и себе си посвети въ Неговата служба. Тя се себепотричаше за да ползува другитѣ; тя страдаше за да прави добро; и тя получи наградата си. Души бѣха възнаграждението ѝ на земята, и вѣнецътъ най-свѣтъ замѣсти кръстътъ. Какво вършишъ ти, за да покажешъ любовта си къмъ Исуса и за душитѣ на хора
и
срдства, съсъ до *за*

Исуса? Този очеркъ говори намъ, и, чрѣвъ сестринско блаженно възпомяване, вове ви къмъ подвиги на любовъ заради Господа. „Почтени жени“ сѣ работили за Евангелието, подражавайте тѣхъ. Никакво дѣло на вѣра не може да се изгуби. Нито една дума въ името Исусово не може да пропадне. Нито една чаша вода заради Него нѣма да изгуби заплащата си. Дано любовта къмъ Господа да ви управлява и ви води да живѣте за Христа и за доброто и спасението на други.

МЛАДЕЖКИ ОТДѢЛЪ.

Божитѣ ресурси*).

Днесъ започва всемирната ежегодна молитвена седмица на младитѣ християни. Ти дохожда при особно трагични обстоятелства. Хиледи млади християни сѣ завлѣчени на бойнитѣ полета. Мнозина отъ тѣхъ вече сѣ паднали подъ жестокия ударъ на войната. А останалитѣ отъ тѣхъ, днесъ, имѣсто молитва и химни Богу, слушатъ трѣбния звукъ, бойния викъ и страшния топовенъ ревъ. Ала има нѣщо го погрѣшаващо отъ това. На бойнитѣ полета, въ всички фронтове, едни срѣщу други, съ олово и желязо въ рѣцѣ, сѣ застанали младитѣ християни отъ Англия, Белгия, Франция, Германия, Австрия и Русия. Въ страшната суматоха на бол, уви, нѣкои отъ тѣхъ ще паднатъ отъ своитѣ брати въ Христа! Възможно ли е това? Повече искамъ да вѣрвамъ, че младитѣ християни на боевия фронтъ, не ще дигнатъ рѣка едни противъ други. Тѣ ще бѣдятъ само неволни зрители на смъртния ужасъ прѣдъ тѣхъ. Тѣ ще се покажатъ вѣрни на принципитѣ на своятъ Учителъ и Спасителъ, открити въ увѣщанията Му къмъ тѣхъ: „Всички вие сте братя. Имайте любовъ помежду си. Любете враговетѣ ваши. Така ще бъдете синове на Отца нашего койго е на небеса.“

Въ програмата на тази годишната молитвена седмица на младитѣ християни, вѣе единъ воинственъ духъ. Сѣкашъ ти е единъ манифестъ за война. Младитѣ Христови войници се зоватъ напредъ къмъ побѣда. Въ дневната борба, на плътъ и кръвъ тѣ се зоватъ тоже на борба, но на борба срѣщу началствата, срѣщу властитѣ, срѣщу управницитѣ на тъмнината на тоя вѣкъ, срѣщу лукавитѣ духове въ поднебесная. Младитѣ християни се зоватъ на борба съ злото. Тѣ се зоватъ на оружие съ доброто противъ злото. Тѣ се зоватъ да възстановятъ царството на Княза на мира въ всѣко срдце, домъ и народъ. Тѣ се зоватъ на християнска борба и молитва противъ стоглавата хидра — милитаризма, която днесъ поглѣща човѣци, култура, градове и богатства. Тѣ се зоватъ да направятъ дневната общочовѣшка война послѣдняя на всички войни.

Словото ми тая заранъ, съгласно програмата на молитвената седмица на Младеж. Хр. Дружество има за основа, думитѣ въ 4 Цар. 6:16, 17.

Венадатъ, Сирийския царъ, воюваше срѣщу Израйля. Той имаше по-прѣвзходна войска, самъ бѣ великъ стратегистъ, ала нѣмаше успѣхъ. И той нѣмаше

успѣхъ, защото Богъ бѣ съ Израйля. Богъ е сила, на която трѣбва да разчитаме въ живото, и страната на която е Той, винаги побѣждава. Сирийския царъ бѣ въ недоумѣние за причината на своето поражение и неуспѣхъ. Той отиде до тамъ, че почва да подозира издѣйничество въ стана си, по, като се посѣвѣтва съ нѣколко отъ своитѣ довѣрени военачалници, той узна, че виновника за неуспѣхътъ си срѣщу Израйля, бѣ пророка Божи, който бѣ главния свѣтъникъ на Израйлевия царъ. Тогана цѣлия планъ на Сирийския походъ бѣ насоченъ, въ едно сражение, да се залови Елисей. Пророка имаше съ себе си като слуга единъ младежъ отъ едно отъ богословскитѣ училища. Една заранъ, прислужвайки на своя господаръ, момъка откри, че тѣ бѣха почти плѣнени отъ Сирийската войска, чийто сили ги бѣха обградили отсѣкъкъ. Изведнажъ той помисли за побѣгване, но видѣ, че тъй е невъзможно. Тогана той се обърна страховито къмъ пророка и извика: „Ахъ, господарю, какво ще правимъ?“ Елисей, обаче, го изгледа спокойно, защото той имаше видѣние, което неговия младъ ученикъ, за жалость, не притежаваше. Младежа виждаше само неприятелскитѣ сили, когато пророка Господетъ виждаше и Божитѣ легиони, и бѣ спокоенъ. Елисей желаше и ученика му, тъй сѣщо, да има неговото видѣние, затова се помоли: „Господи, отвори, моля се, очитѣ му, за да види.“

Това слѣствие въ историята на Израйля има чудна поука за християнина, Христовата църква и за младежкитѣ Христ. организации, въ борбата имъ противъ силитѣ на злото, въ страховетѣ и безсилията имъ, въ спечелването младитѣ за Христа.

1. Тукъ имаме едно пояснение на факта, че човѣкъ може да гледа, но, да не съзира — той може да вижда нѣкои нѣща, но не всички. Има люде които ясно виждатъ неприятноститѣ и обезсрдченията, и ставатъ песимисти; очитѣ имъ не могатъ, така сѣщо, да видятъ и нѣщата що вдъхновяватъ и обнадеждаватъ, нито за минутка да помислятъ, че колкото по дебела и по черна е сѣнката, толкова по-силна е слънчевата свѣтлина. Какъ малцина разбиратъ добръ божествения урокъ въ природата — колко малцина могатъ да съзратъ и доловатъ всичката хубость що се разтила прѣдъ очитѣ имъ. Една зима двама пѣтници стояли прѣдъ едно замръзнало езеро. Прѣдъ гладката и стѣклена повърхность на езерото, единия отъ тѣхъ почналъ да прѣсмѣта колко добри пари би земалъ, ако имаше леда прѣзъ лѣтния сезонъ, въ топлитѣ и многолудни градове. Той

*) Извадки отъ едно слово, държано на 26 октомврий т. г., въ Гвата Еван. църква въ София, по случай молитвената седмица на Младеж. Хр. Дружество.

виждалъ черовното замръзнало езеро отъ гледището на парата. Той гледалъ на езерото, но не могаль да види великитъ му хубости. Или пъкъ въ оцѣвката ни за човѣка, колцина сж ония що съзиратъ по прѣвъзходнитѣ нѣща? Ние сждимъ за човѣцитѣ отъ гледището на тѣхното богатство или социално положение, а не отъ гледището на вѣчнитѣ добродѣтели, които само правятъ живота да е животъ. Въ вѣмето Христово, едни виждаха въ него великъ пророкъ — Илия, Иеремия, Иоанъ Кръстителъ, а Петръ виждаше въ него сжщия Месия — Христосъ, Синъ на Бога живаго. Тѣй е и днесъ. Нѣкои виждатъ въ Христа великъ гений, учителъ, моралистъ, но не могатъ да видятъ неговата сжщина, неговото божество, неговата мисия да спасе погиналото отъ грѣхъ човѣчество.

Отъ голѣма важность е, очитѣ ни да бѣдатъ отворени прѣдъ всичкитѣ сили що сж въ боева готовность за защитата и напѣждането на Младежката ни Християнска кауза; отъ пѣрвостепенна важность е да знаемъ всичкитѣ духовни сили, що сж на разположението ни; много важно е, очитѣ ни да сж отворени прѣдъ Божиитѣ ресурси и великата му помощъ за голѣмитѣ ни нужди.

2. Още, разказа прѣдъ насъ ни открива факта, че невидимия свѣтъ е дѣйствителенъ, че има велики движения въ живота, които сж невидими за голѣмото око, че има огромни сили въ вселената, които мѣлкомъ дѣйствуватъ, но твърдѣ много допринасятъ къмъ нуждитѣ въ живота човѣшки. Великия апостолъ пише, че е билъ „обиколенъ отъ голѣмъ облакъ свидѣтели,“ и той живѣше тѣй, като че ли тия духовни сжщества бѣха видими за очитѣ му. Историата е пълна съ характера и дѣлата на великитѣ души, които, въ борбитѣ, отчаянията, обезсърченията, въ привидното пропадане на светата имъ кауза, сж дързали, сж „утѣрпѣвали,“ защото сж „гледали Невидимаго.“ И съмнѣвията имъ не сж могли да разклататъ вѣрбата имъ, прѣдъ видѣнието имъ за дѣйствителния животъ, невидимъ съ плѣтскитѣ очи. Въ историата прѣдъ насъ виждаме единъ младежъ, който е типъ на много характери що често срѣщаме, които виждатъ само желѣзни колесници, конници и военачалници на единъ земенъ царъ. Момъка можеше, тѣй сжщо, да види градътъ опасанъ съ Божиитѣ колесници, но очитѣ му бѣха затворени. Въ нашия вѣкъ на грубъ материализмъ, имаме въпиюща нужда отъ съзнанието за Божиата дѣйствителность.

3. Отъ събитието прѣдъ насъ можемъ да се научимъ още какъ да придобиемъ видѣнието за по-висшия животъ и неговитѣ сили. Младежа видѣ гората пълна съ колесници, защото бѣ въ *другарство* съ *пророка Божи*. Другарството въ живота човѣшки рѣшава какъвъ ще бѣде миогледа на душата. Има много млади които не могатъ да видятъ смисълъ и цѣль въ живота си. Затова когато ги обикалятъ мѣчнотиятѣ и разочарованията, съ кама, револверъ или отрова, тѣ турятъ край на своя нещастенъ животъ. Голѣмъ процентъ отъ младежъта днесъ пита: „Струва ли да се живѣе?“ Отговора на тѣнъ въпросъ зависи отъ факта, кои сж и какви сж тия съ които младежа живѣе и другарува. Ако младия живѣе и другарува съ хора, чийто миогледъ е по-грѣшенъ и изопаченъ, естествено, че той не ще вижда смисълъ въ живота; ако ли пъкъ той дружи съ лица, които иматъ истинско видѣние за живота, които право мислятъ и разсжждаватъ за живота, естествено, че той ще добие положителенъ отговоръ на въпроса: „Струва ли да се живѣе!“ Казва се за Едуардъ Евретъ Хейлъ,

че го ималъ за практика ежедневно да прѣкарва поне единъ часъ въ присжтствието на една по-велика личность отъ него. Това той правилъ чрѣзъ чегепе съчиненията на тая личность. Книгитѣ могатъ да ни влияятъ много повече, отколкото ние си мислимъ. Ако дружимъ съ хора, които иматъ възвишени мисли, благородни цѣли и велики рѣшения, очитѣ ни ще се издигнатъ къмъ върховетѣ къмъ които сж усърдие трѣбва да тичаме.

Въ придобиване видѣнието за по-висшия животъ и неговитѣ сили, голѣмо влияние указва и *молитвата*. Елисей се помоли и младежа видѣ нѣщата въ една съвсѣмъ различна свѣтлина. Които сж чели Браунипгъ и Теписонъ знаятъ каква важность тѣ отдаватъ на молитвата. Тѣ ни напомнуватъ, че молитвата е важенъ факторъ въ дѣйността на човѣшкия животъ, и че много духовни борби сж имали изходъ на побѣда или поражение, като впоследствие на настойчива и усърдна молитва. Много блуждающии синове сж се връщали въ домътъ на небесния Баща, и много отстрапили се отъ безопасния пѣтъ души, сж се връщали къмъ свидѣтелствата и повеленията Господни, защото въ нѣкой самотенъ кътъ, нѣкой се е молилъ и просилъ застѣпничеството на Всевишния. Велико нѣщо е да далешъ на една душа видѣние за по-висшитѣ дѣйствителности чрѣзъ молитви.

4. Но прѣди всичко, видѣнието за по-висшия животъ е, *даръ отъ Бога*. Колкото и да желалъ Елисей да се даде видѣние на неговия ученикъ, и колкото усърдно и да се мошелъ за това, очитѣ на младежа се отвориха и той видѣ, защото *Богъ отвори очитѣ му*.

Въ духовната си борба съ „плѣтъта, Сатана и грѣхътъ,“ въ старанието си да закрѣпнатъ повече и повече, въ спечалването другаритѣ си за Христа, младитѣ християни и тѣхнитѣ организации се пуждаятъ отъ духовно видѣние, отъ видѣние за Божиитѣ ресурси. Всички които сж извършили нѣщо полезно и възвисително за човѣка, сж били хора на духовни видѣния. Старитѣ патриарси, пророци, апостоли и мѣченици сж имали видѣния. Мойсей, що изведе народа си отъ Египетъ, организира го, даде му закони и управление, и го заведе до прѣдѣлитѣ на Ханаанъ, бѣ човѣкъ на видѣние. Той живѣше въ тѣсно съобщение съ Бога. Той „прѣдпочете по добръ да злострада съ народа Божи, а не да има кратковрѣмено наслаждение на грѣхътъ, защото *гледаше* на бѣдащето мздовъздавание, и утѣрпѣваше защото *гледаше* Невидимаго. Исусъ Навинъ, неговия замѣстникъ, подиръ смъртъта му, тоже бѣ човѣкъ на видѣние. Отпадналъ тѣломъ и духомъ, прѣдъ многобройнитѣ и силни врагове въ новия домъ на Израила, той се укрѣпи и поведе народа си напредъ, когато прѣдъ себе си видѣ „Военачалника на силата Господни,“ съ пожъ измѣкнатъ въ ржкага му. Великия пророкъ и свѣтликъ царевъ въ Юда, Исаия, Амосьтѣ синъ, бѣ човѣкъ на видѣние. Той видѣ славата Божи и неговата святость. Това видѣние го укрѣпи и го приготви да започне реформаторското движение между своя потъналъ въ духовно невѣжество и грѣхъ народъ. Павелъ, апостола, най-великата личность въ Новия Завѣтъ, слѣдъ Христа, който толкова много извърши за успѣхътъ на евангелието между юдеи и езичници, бѣ човѣкъ на видѣние, на близко познание съ Бога. Коя сила можеше да го задържи, подиръ видѣнието му по пътя за Дамаскъ, да стои у дома и да не излѣзе да проповѣдва въ съборища, пазари, аеропаги, дукъни и къщи, Оня, що бѣ видѣлъ възкрѣсналии Господъ? Вързанъ и дока-

ранъ прѣдъ царя Агрипа, защото проповѣдваше възкрѣсналого Христа, той се обръща къмъ царя, и, слѣдъ като му разказва за видѣнието си на пътя за Дамаскъ, вѣжливо му казва: „За това, царю Агрипо, не бѣхъ непокоренъ на небесното видѣние.“

Така сжщо великитѣ ратници и пионери на реформациата сж били людие на видѣние. Лютеръ виждалъ Бога не само въ чудесата, но и въ обыкновения и редовенъ вървѣжъ на провидѣнието Му. Било врѣме когато въ реформаторската си дѣйностъ, той ималъ особни мжчнотии — когато реформаторската кауза, на която се билъ отдалъ съ всичката си душа, била на пропадане. „Въ туй врѣме“ казва той, „азъ видѣхъ знамение на небото.“ Може да си помислимъ, че туй знамение трѣбва да е било нѣкое потрѣсающе чудо, нѣкои падаща звѣзда, облаченъ и огненъ стълпъ, или блѣстящъ кръстъ. Но никое отъ тия. „Една вечеръ,“ казва той, „азъ гледахъ прѣзъ прозореца на стаята си, и видѣхъ звѣздитѣ и цѣлия величественъ Божи сводъ, увиснали, безъ да мога да видя стълбоветѣ, на които Съ-

здательтъ бѣ го поставилъ. И ние човѣцитѣ може да се страхуваме, че небото ще падне. Бѣдни хора! Не е ли Богъ въ небото?“ Туй видѣние, за силата Божия, за прѣста му въ реформаторското му движение и за тържеството на неговата истина, го окуражило.

Младежкитѣ Хр. организации сж дѣло и начинание на хора що сж имали видѣние. Съ видѣние Георги Уилиамсъ и Францисъ Кларкъ сж започнали великото спасително движение между младитѣ по цѣлия свѣтъ.

Въпьющата нужда днесъ за Младежкитѣ Хр. организации, за младитѣ християни въ тия организации, въ християнскитѣ имъ животѣ, въ борбата имъ съ грѣхътъ въ всичкитѣ му прояви, въ засилване организационната имъ дѣйностъ, въ довеждане младитѣ при Христа Спасителя, е отъ *духовно видѣние* — видѣние за тържеството на Младежката Християнската ни кауза, за духовнитѣ сили що сж на разположението ни, за мѣдростъта и силата Божия, любовта на Исуса Христа, и ръководството и силата на Духа Светаго.

Ив. Д. Стефановъ.

Лисмата на единъ баща до неговия синъ.

Писмо I.

Напущане домѣтъ.

Драгий ми сине,

Радвамъ се, че си стигналъ благополучно въ училището и че новата обстановка и интереса въ уроцитѣ и другаритѣ ти сж отличали чувствата ти да не тжжишъ за дома. Чувства се една голѣма празнота отъ твойта раздѣла съ насъ. Ние я чувстваме твърдѣ много, обаче за тебе това е врѣме на приготвление и ние не ти завиждаме, за гдѣто влизашъ въ единъ по-голѣмъ свѣтъ, защото твоего бъдаще зависи като какъ ти сега изживявашъ прѣмето и случайтѣ. Искаше ми се да ти кажа много нѣщо прѣди да напуснешъ домѣтъ, обаче сърдцето ми бѣ толкова пълно, щото невъзможно бѣ за устата да говорятъ и езикътъ се отказа да изкаже изблика на мисли, които ме вълнуваха. Но азъ мисля, че ти знаешъ тѣкмо какво мислѣхъ и чувствахъ, защото сме били толкозъ близки и много често сме говорили по тѣзи нѣща.

Велико събитие е това въ живота на единъ младежъ, когато той за пръвъ пътъ напуща домѣтъ и се намира въ една съвсѣмъ чужда за него срѣда. Всичко за него е странно и при такава една раздѣла отъ домѣтъ и неговитѣ влияния се изпитва неговата буйностъ, като заема извѣстно положение, което или ще повдигне, или ще поврѣди цѣлото му бъдеще. Много младежи посѣватъ сѣмето на успѣхъ или несполука още прѣзъ първиятъ мѣсець на тѣхното странствуване. Далече отъ родителския контролъ се поражда желанието да бъдатъ самостоятелни, свободни, да мислятъ и дѣйстватъ, както си щатъ, да отхвърлятъ всѣкакво обуздаване и да вършатъ нѣща, противъ които гласоветѣ на мѣдростъта и благочестието ги прѣдопрѣждаватъ. Тѣ мислятъ, че ставатъ мѣже тогазъ, когато почватъ да дѣйстватъ по свой начинъ и не искатъ да обърнатъ внимание на по-старитѣ отъ тѣхъ, които, спайки по вече отъ живота, съ право могатъ да говорятъ за примкитѣ, които трѣбва да се избѣгнатъ.

Радвамъ се, че ти не отиде въ училище неподготвенъ и че въ писмото си казвашъ, че ще изволавашъ доброто войнство и покажешъ твоятъ характеръ. Това е пътятъ къмъ успѣхъ. Единъ съ половинъ сърдце войникъ всѣкога прѣтърпѣва поражение. Ако ти още въ самото начало заемешъ твоего мѣсто, като християнинъ, тогава ще знаешъ другитѣ какво да очакватъ отъ тебе и въпрѣки това, че ти не можешъ да се освободишъ отъ искушенията и отъ противорѣчията, самиятъ фактъ, че ти си изповѣдалъ явно своя Богъ, Той ще ти даде силата да побѣдишъ всички спянки и мжчнотии.

Разбира се, азъ очаквамъ, че ти ще учишъ прилѣжно. Вжтрѣ въ една, двѣ години ти ще имашъ достатъчно врѣме да избѣрешъ своята бъдаща кариера. Ти добръ знаешъ какво азъ мисля по това. Обаче не искамъ да бързашъ да рѣшавашъ, до като ти не си напълно убѣденъ, че това е твоего призвание. Но догдѣто дойде това врѣме, не се страхувай отъ работа. Азъ понѣкога пожелавамъ да се върнатъ нѣколко училищни години, та наново като ученикъ да ги прѣживяя, но за жалостъ този случай е за винаги отлѣтѣлъ, но азъ съмъ се научилъ отъ тогава насамъ за нищо да не роптая, а да бъда доволенъ тамъ, кждѣто Богъ ме е поставилъ да съмъ. Ако е Божията воля и до колкото зависи отъ мене, рѣшилъ съмъ ти да имашъ по-добъръ шансъ отъ този, който азъ имахъ и радвамъ се, че пътя е билъ тѣй благополучно отворенъ и че ти си вече почналъ приготвленията за една кариера, пълна съ полезностъ за твоитѣ събратя.

Бѣди акуратенъ въ класоветѣ и внимавай на всичко онова, което твоитѣ учители те учатъ. Често ще дохаждашъ въ стѣлкновение съ съкласницитѣ си, които се подиграватъ съ своитѣ учители и които се трудятъ да убѣдятъ и други, че учителитѣ знаятъ по малко отъ тѣхъ. Но ти не трѣбва да давашъ никаква важностъ на такива приказки. Младежа е всѣкога готовъ да си даде мнѣнието по извѣстенъ въпросъ и да го отсѣди.

Ти си въ училище, за да се научишъ нѣщо. Не забравяй това. Срѣщалъ съмъ младежи малко по-голѣми

отъ тебе, които до толкозъ сж себенадѣяни въ своитѣ способности, щото бѣха готови да даватъ инструкции всѣкому и готови да заематъ всѣкаква отговорна позиция. Тѣ се мислѣха за извънредно способни и слѣдователно тѣ биха могли да контролиратъ или банката, или редакцията на нѣкой голѣмъ вѣстникъ. Тѣхниятъ гений не се проявяваше въ едно извѣстно направление; тѣ можеха да заематъ каква и да е работа и да я извършватъ еднакво добрѣ.

Помни единъ младежъ, съ когото, въ моитѣ ранни училищни дни, работѣхме заедно на единъ вѣстникъ. Той бѣше такава упорита личностъ, каквато и до днесъ още не съмъ срѣщалъ. Той всѣкога бѣше готовъ да критикува и да даде своя съвѣтъ. Много рѣдко поискахъ неговия съвѣтъ, ала това не му прѣчеше ни най-малко той да ги прѣдлага. Нито единъ, споредъ неговото мнѣние, въ редакцията не заслужаваше такава заплата, каквато той взимаше; като че ли той бѣше единственото лице въ цѣлата редакция, който знаеше какъ да свърши всѣко нѣщо и единствения който имаше бѣдеше. Това бѣше много отдавна. Нѣкои отъ неговитѣ съученици сж напѣднали много въ професитѣ си, и тѣхнитѣ имена сж добрѣ познати и почитани; а този младежъ, вече не младъ, никога не направи крачка на прѣдъ, и той все още заема сѣщото мѣсто и получава сѣщата заплата, както бѣ въ раннитѣ дни: възрастенъ по години, той е още младенецъ по вѣщина и въ опитностъ.

Нѣщото, което желая да ти покажа е това, че скромността трѣбва да е първата характеристика на младостта; че ти не бива да считаашъ другитѣ невѣжи и глупави; че мъдростта се придобива съ редъ години и опитности; и че ученикътъ не бива да се мисли и да се поставя като по-знающъ отъ своитѣ учители. Слушай съ почетъ и съ приемливостъ това какво ти ви учатъ; съ почетъ говори на тѣхъ и за тѣхъ, и нека никакви празни думи да не минаватъ прѣзъ устата ти, защото ти ще съжбялашъ за тѣхъ по-късно, и, както знаешъ, изговорени недѣлжъ думи никога вече не могатъ да се повърнатъ и споменътъ отъ тѣхъ остава дия, която по нѣкога трае толкозъ дълго, колкото и самия животъ.

Бѣди прилеженъ и постоянствувай. Недѣй мисли, че ти си свършилъ достатъчно добрѣ, ако планирашъ само да минаешъ изпититѣ. Бѣди по-вече амбициозенъ, отколкото това. „Този мѣри много ниско, който мѣри подъ звѣздитѣ“. „Вържи колата си за една звѣзда“. Не се задоволявай съ нищо друго, освѣнъ съ най-хубавото. Никога не мисли, че второстепенното е достатъчно добро. Ако можешъ да бѣдешъ на върхътъ въ своя кръгъ, бѣди тамъ. Направи най-доброто, което можешъ. Азъ зная, че каквото ти извършишъ, ще го сторишъ честно, за това нѣма нужда да говоря по тази точка. Не се радвай ако незаслужено успѣешъ да спечелишъ училищна почетъ. Не се подигравай съ тѣзи, които не успѣватъ. И не бивай египетъ въ уроцитѣ си. Това, което искамъ да ти кажа е, че ти не бива да прѣнебрѣгнешъ да извършишъ доброто, когато ти се отдаде случай. Ако можешъ да подадешъ спомогателна ръка на нѣкой съученикъ, не закъснявай да сторишъ това. Почни отъ сега да помагашъ на другаритѣ ти и чрѣзъ практика ще ти бѣде лесно по-послѣ. Помни, че твоя Господъ ходеше винаги да прави добро и че отъ Неговитѣ послѣдователи сѣщиятъ видъ симпатия и помощъ се очакватъ. Всѣкога бѣди християнски благородникъ — честенъ въ цѣлитѣ, смѣлъ въ поведението, щедъръ въ прощаване, безъ въ изказване на истината и въ

вършене което знаешъ че е право, и Богъ ще те благослови и ще те направи да си благословение за другитѣ.

И недѣй прѣнебрѣгва светиятъ навикъ да се молишъ. Имай опрѣдѣлени часове за общение съ Бога. Когато азъ погледна назадъ въ моя животъ, азъ си спомнямъ съ радостъ и задоволство часоветѣ изживени въ тихи размисления и молитви, но азъ съжбялашъ, че не съмъ билъ по често на колѣнитѣ прѣдъ Бога. Азъ съмъ изгубилъ много чрѣзъ това мое прѣнебрѣжение. Азъ бѣхъ толкова занятъ, щото мислѣхъ, че нѣмамъ време за молитви, но Богъ ме откъсна отъ моитѣ занятия и ме тури на болното легло и тамъ Той ми даде да видя нѣщата въ тѣхния истински фокусъ. Колкото сме по-заняти, толкозъ по-вече ние се нуждаемъ да се молимъ и да се молимъ често. И съ молитвата върви търпѣливото и благоговѣйното изучаване на словото Божие. Ти ще четешъ много книги въ училището, и ще намѣришъ, че всѣка една отъ тѣхъ има нѣщо да те научи, но първата настолна книга трѣбва да е Святата Библия. Ти нѣма да забравишъ, азъ съмъ увѣренъ, много го човече които ние сме прѣкарвали заедно въ четене и разискване нейнитѣ святи страници и тѣзи минали четения не ще те накаратъ да я прѣнебрѣгнешъ сега. Напротивъ, това ще те подбуди да продължавашъ да пиешъ по-вече и по-вече отъ този дълбокъ кладенецъ на истина и животъ. Пасрави Библията твой повседневенъ другаръ и твой постояненъ приятелъ и ти всѣкога ще ти бѣде свѣтлина въ пътеката ти, и въ всѣко обстоятелство на живота; тя ще ти бѣде единъ неповлимъ водителъ — компасъ, който никога не сбърква, карта, която е винаги истинна.

Не е нужно да ти казвамъ, мое драго момче, че майка ти и азъ ежедневно и повсечасовно те помнимъ въ нашитѣ молитви. Денътъ сѣ какъ ти ни се даде като святъ подарѣкъ отъ Бога, отъ тогава ние сме се молили постоянно за тебе и сега, когато ти си заминалъ далечъ отъ насъ за извѣстно време въ единъ по-голѣмъ свѣтъ, където ти стоишъ отдѣленъ отъ стрехата и покривътъ на домътъ, ние чувстваме, че ти се пуждаешъ отъ нашитѣ молитви сега по-вече, колкото кога да е други пѣти. Когато изкушения те налѣтятъ, недѣй мисли, че самъ ги посрѣщаашъ. При тебе стои Единъ, Синъ Божий и задъ него сж твоитѣ баща и майка на колѣнитѣ молящи се щото нуждната сила да ти се даде, и чрѣзъ Него, Който ни е обичалъ, и още слѣдва да ни обича, ти ще бѣдешъ по-вече отъ побѣдителъ.

По-нѣкога ти може да се чудишъ защо идватъ изкушения? Въ такъво време спомни си думитѣ на Брунингъ: „Изкушения дохождатъ за човѣка да ги посрѣщне, да имъ наддѣлѣе и да ги стѣпчи подъ краката си и да ги направи педесталъ за побѣда“.

Никой отъ насъ не може да избѣга шепота на изкусителятъ, и, „никога не ще срѣщнешъ изкушение, което да не е обикновено за човѣка; но Богъ е вѣренъ и не ще те остави да бѣдешъ изкушаванъ по-вече отколкото можешъ да носишъ“. Силата или слабостта на народната боева отбрана не се познава въ мирно време; когато битката е въ своя си разгаръ, само тогава нейнитѣ истинни сили се откриватъ. Така е и съ личния животъ. Гладкитѣ пътеки не откриватъ човѣка. Когато изкушенията го нападатъ, тогава неговитѣ сили сж турнати на изпитъ, и добрѣ е за него, ако въ такъвъ часъ той знае тайната на побѣдата. И какво възнаграждение взима този, който излѣзе побѣдителъ? „Блаженъ е човѣкътъ, който прѣтърпѣва изкушения;

защото когато той устои, ще получи вѣнецътъ на живота, който Господъ е обѣщавалъ на тѣзи, които Го любятъ.”

Уповай Нему, и тогава ти ще минешъ незасѣгнатъ прѣзъ пламачитѣ на изкушението и ще бѣдешъ по-якъ, защото си билъ изкушаванъ. Първата побѣда прави полесна втората. Но винаги бѣди на шрекъ, и най-добрия начинъ да си готовъ е да ходишъ близо съ Господа, защото при Неговата страна е съвършено безопасно, и където е безопасността, тамъ, тоже, е и мирътъ.

Винаги твоя любящъ Баща.

Войната и трѣзвеността въ Русия.

„Може да се каже, че войната разрѣши единъ отъ дълбоко болнитѣ въпроси на руския животъ, около който години наредъ се измѣняха и економисти и финансиста и моралисти. Думата е за алкохолизма. Пословично е пиянството на извѣстни класи въ Русия и грамаднитѣ вреди, които то причинява на руското население. Държавното монополизиране на водката наистина цѣлѣше едно уреждане на въпроса, но монополътъ нито намали пиянството, нѣ желани нове размѣри, нито разрѣши въпроса за убийствения алкохолизъмъ. Радикалното разрѣшение на този въпросъ срѣщаше съпротивата на фиска, който имаше да загуби милиардъ рубли и повече, ако се откаже отъ монопола. Мобилизацията за послѣдната война и самата война извикаха въ Русия една мѣрка, която се посрѣщна навсѣкѣждѣ съ радостъ: абсолютно запрѣтаване продажбата на водка. Невъзможното стана дѣйствителностъ. Страната, като съ махване на възшебенъ жезълъ, се измѣни: трѣзвеността се появи въ всички пластове на живота; съкратиха се даже проявитѣ на фулганството и прѣстъпността, а най-интересното въ случая е, че самиятъ народъ посрѣщна като благословение отъ небето туй принудително отрѣзвление.

Наистина, слѣдъ първитѣ бѣлѣзи на трѣзвеността, явиха се гласове, въ полза ужъ на селското стопанство, които, подъ прѣдлогъ на защитата му, искатъ допускането нове продажбата на виното. Също така се появиха и други борци за възстановяване на алкохолното производство отъ картофи и пр. Въ такъвъ смисълъ даже се произнесе конгресътъ на спирто производителитѣ. Обаче нека се надѣваме, че интереситѣ на 2600 такива нѣма да надвиятъ интереситѣ на цѣла Русия. Доказателство за това е и слѣдната дѣлеша отъ Петроградъ:

7 Октомври. (П. Т. А.). Рускиятъ въздържателенъ сѣюзъ, който има за задача да се бори срѣщу алкохолизма, отправилъ до императора молба да се запрѣти за винаги продажбата на спиртни питиета въ Русия. Императорътъ отговорилъ съ слѣдната телеграма, отправена до великия князь Константинъ, прѣдседателъ на казанния сѣюзъ:

„Благодаря ви. Азъ отъ дълго врѣме съмъ рѣшилъ да запрѣти за винаги въ Русия държавната продажба на алкохола.“

Б. Р. Ами въ България?

Възможно ли е духовно събуждане всрѣдъ народътъ ни?

„Разбира се, че не,“ ще кажатъ много скептици. Вие може да сте единъ отъ многото такива. Вие не вѣрвате, че закоравели грѣшници могатъ да се каятъ и да се обръщатъ къмъ Христа, на ли?

Едно ще ви молимъ. За да се убѣдите и вие, че има Педесетница и въ наше врѣме, че чудеса ставатъ и въ двадесетия вѣкъ и то въ България, елате въ Варна и посѣтете българската евангелска църква и ще видите, че това което пишемъ по горѣ не е приказка, а фактъ.

На всѣко събрание амвона е задрѣстенъ отъ кающа се грѣшници, които до вчера не сѣ стѣпвали въ евангелска църква. Зданието така се прѣпълва, че едва ли може да се говори и пѣе отъ тежката атмосфера. Всѣки день Богъ увеличава спасенитѣ.

Алилуйя!

И двестъ слѣпи прогледватъ, глухи чуватъ, хроми прохвѣтатъ и прокажени се очистватъ.

Ела и вижъ!

Изтъркани проповѣдници.

Бѣхъ въ трамвая онзи день. Насрѣща ми сѣдѣха двама пастири. Единия отъ тѣхъ дададе на кондуктора половинъ левъ за билетитѣ на двама. Кондуктора прѣгледа монетата внимателно и отъ дѣтѣ страни и тогава каза;

— „Съжалявамъ, но ще ви моля да ми дадете другъ половинъ левъ, вмѣсто тоя.“

— „Какво има съ тоя, да не е фалшивъ.“ попита пастиря.

— „Не мисля, че е фалшивъ“ — отговори кондуктора, „но толкозъ се е изтъркалъ, че просто не личи що е; и страхъ ме е, че компанията ще го вземе отъ мене, ако не ви го върна сега.“

Това пастиря намѣри другъ половинъ левъ, новъ, много лѣскавъ тоя пакъ и взе обратно изтъркани. Слѣдъ малко азъ го чухъ да казва на приятели си — пастиря.

„Чудя се, ако не можемъ да извлечемъ урокъ ний двама отъ тая случка. Дали нѣма опасностъ въ нашитѣ методи и прѣповтаряние истината, недѣля слѣдъ недѣля. Дали нашитѣ проповѣди и въобще редътъ ни въ службитѣ не е тѣй изтърканъ и изтѣнялъ, че не принася никаква полза на слушателитѣ?

„Съвсѣмъ вѣрно“ — рѣкохъ си азъ, дано всички да видятъ и реализиратъ голѣмата нужда отъ съживление на църквата — начина отъ нейнитѣ заспали и изтъркани духовни водители.

Лондонъ 21.XI.1914 г.

А. Л. М.

СЪДЪРЖАНИЕ

НА БРОЙ 11.

	стр.
1. Епископско послание — G. L. Nuelsen	1
2. Европейската война по отношение на Християнството и Църквата	2
3. Тържеството на Българския Евангелизъмъ въ Варна	4
4. Призаването на Американското Дѣвич. училище въ Самоковъ	6
5. Мадамъ Гионъ	7
6. Божиитѣ ресурси — Ив. Д. Стефановъ	12
7. Писмата на единъ баща до неговия синъ	14
8. Разни	16